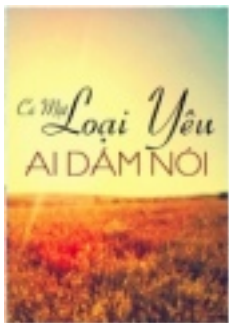

Có một loại yêu, ai dám nói

Contents

Có một loại yêu, ai dám nói	1
1. -mở Đầu	1
2. (chương 1 - Phần 1)	4
3. (chương 1 - Phần 2)	6
4. (chương 1 - Phần 3)	9
5. (chương 2 - Phần 1)	11
6. (chương 2 - Phần 2)	13
7. (chương 2 - Phần 3)	15
8. (chương 3 - Phần 1)	16
9. (chương 3 - Phần 2)	19
10. (chương 4 - Phần 1)	22
11. (chương 4 - Phần 2)	26

Có một loại yêu, ai dám nói

Giới thiệu

Khi tuổi còn trẻ, cô không biết nên sùng bái anh như thế nào, vì thế lựa chọn phản bội. Phản bội, có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-loai-yeu-ai-dam-noi>

1. -mở Đầu

Mở đầu

“Theo tin tức của các bên có liên quan, hai ngày trước khi vượt Ni Tát ở thành Ma Quý, nghiên cứu viên trẻ tuổi Đỗ Vi Ngôn của Viện Khoa học xã hội Trung Quốc(1) mất tích đến nay vẫn không rõ tung tích. Chính phủ đã điều động trực thăng để tìm kiếm ở tầng trời thấp trên diện rộng, còn trên mặt đất, điều động hơn mười chiếc xe việt dã, phạm vi tìm kiếm khoảng 4000 kilomet vuông. Trong đó khu vực chung quanh

cách địa điểm xảy ra tai nạn khoảng 30 km được lấy làm trọng điểm tìm kiếm, tiến hành phân tách thành các mảng để rà soát. Nhưng cho tới bây giờ, vẫn không tìm thấy nhân viên mất tích ở bất cứ đâu.”

Khi tin tức này phát trên ti vi, trời đang chạng vạng, thời điểm nhà nhà lên đèn.

Trong viện nghiên cứu thông tin ngôn ngữ thành phố Thiên Doãn, tỉnh Lâm Tú còn có người chưa tan tâm. Nhân viên công tác trẻ tuổi Tiểu Lương tiếp nhận hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác, ngăn người nhìn chuyên đề tin tức trên trang web, một lúc lâu sau, cô với tay tắt máy tính, lặng lẽ nghĩ: Vi Ngôn, cậu phải trở về. Trước đây nhiều khó khăn đến thế đều vượt qua được, ở đây còn có nhiều việc phải làm như vậy, cậu... sẽ không sao đâu.

Trong một khu dân cư phổ thông bình thường ở Minh Võ, thị xã phía nam thành phố Thiên Doãn, một bé trai vừa mới làm xong bài tập. Trước chiếc ti vi màu duy nhất trong nhà, ông nội ngồi thẳng mình xem vô cùng chăm chú. Trong TV xuất hiện một bức ảnh, rất quen thuộc... Trong chốc lát Trương Hiểu Hiểu có chút sững sờ, kéo tay ông nói: “Ông ơi, đây chẳng phải là... cô giáo Tiểu Đỗ sao?”

Khi nhắc tới cái tên này, chẳng biết Trương Hiểu Hiểu nhớ đến điều gì, khuôn mặt nho nhỏ cau lại, “Cô... gặp chuyện không may ạ?”

Ông cụ vẫn không lên tiếng, vẻ mặt phức tạp kéo tay cháu trai, chậm rãi nói: “Không có gì đâu. Cô giáo Tiểu Đỗ là người tốt... Cô ấy sẽ không sao cả.”

Còn ở Châu Âu cách xa thiên sơn vạn thủy, vì lệch múi giờ, đang là đêm khuya. Trần Vũ Phồn ngồi thật lâu trong sân nhà, vẫn không nhận được gọi điện thoại cho Giang Luật Văn: “Xem tin tức chưa?” Bên kia không nói gì, cô lại tiếp tục hỏi một câu: “Thật sự... không có tin tức gì sao?”

Giọng Giang Luật Văn dường như có chút mệt mỏi: “Anh ta đã đi sang bên đấy rồi, có thể tìm về hay không, hiện giờ không ai biết được...”

Bất ngờ là Trần Vũ Phồn không nói gì cả, chỉ “Vâng” một tiếng. Cho dù là giờ phút này, cô vẫn không có thiện cảm với Đỗ Vi Ngôn. Nhưng cô hiểu kì, người đàn ông tưởng chừng không gì không làm được kia, rốt cuộc có thể tìm Đỗ Vi Ngôn về không?

Trên máy bay đi Ni Tát ở phía tây bắc Lâm Tú, chàng trai trẻ tuổi vươn tay mở cửa che sáng của máy bay. Tay áo sơ mi của anh xắn đến khuỷu tay, cổ áo nới lỏng, trong nháy mắt ánh sáng chiếu vào, anh nhẹ nhàng khép mi, nhắm mắt lại, biểu cảm trên mặt trầm tĩnh như nước. Đây là lần thứ tư tiếp viên hàng không đi qua bên người anh, cũng là lần thứ tư anh gọi cô ta lại, thấp giọng hỏi giờ.

Đứng trước người đàn ông trẻ tuổi khôi ngô thế này, tiếp viên hàng không hơi đỏ mặt, nhưng không mất bình tĩnh, dịu dàng nói: “Còn 40 phút nữa, máy bay sẽ hạ cánh.”

Anh gật đầu nói lời cảm tạ. 40 phút... Còn có 40 phút, khoảng giữa anh và cô có thể gần thêm chút nữa, chỉ ít cũng có thể làm được điều gì đó, không phải vô vọng chờ đợi ngoài ngàn dặm xa.

Thân máy bay nhẹ nhàng rung lên, thuận lợi hạ cánh. Anh đứng lên, môi mỏng nhếch thành một đường mỏng manh trông tựa lưỡi đao.

“Hoan nghênh quý khách lần sau tiếp tục ngồi hàng không XX...” Tiếp viên hàng không ở cửa tiễn đưa tươi cười ngọt ngào.

Nhưng dường như anh không nghe thấy, lúc này, chắc chẳng có gì có thể thu hút sự chú ý của anh... Anh bước vội vàng, bóng dáng cao gầy rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Ni Tát, thành Ma Quỷ ở nơi tây bắc rộng lớn tràn ngập đủ loại tiếng động cơ gầm rú.

Từ khi Đỗ Vi Ngôn mất tích đến nay đã hai ngày rồi.

Dựa vào các báo cáo, trước ngày bắt đầu vượt qua Ni Tát tổ khảo sát ngôn ngữ của Viện Khoa học xã hội Trung Quốc cũng dự tính là sau bốn ngày sẽ tới một địa điểm khác của thành Ma Quỷ. Mục tiêu khảo sát lần này, là khảo sát ngôn ngữ của một tộc người Tây Bắc xưa nay vẫn ẩn cư ở giáp ranh đại mạc. Nhưng ngay ngày thứ hai khi vừa mới tiến vào Ni Tát, trong một lần dừng xe nghỉ ngơi chỉnh đốn đội ngũ, nữ thành viên duy nhất trong tổ là Đỗ Vi Ngôn đi chụp ảnh một khu vực mang địa mạo rãnh máng (2), không

may lạc mất đội ngũ. Đồng nghiệp đã xác nhận là cô không mang theo bất cứ đồ ăn nước uống nào. Điều này có nghĩa là, trong hoàn cảnh sinh tồn khắc nghiệt ở sa mạc, thời hạn sống còn sẽ không vượt quá ba ngày.

Công tác tìm kiếm đã tiến hành suốt một ngày. Trên tivi chiếu đến cảnh máy thăm dò kim loại trong tay nhân viên tìm kiếm vang lên, đào các lớp đất lên, cuối cùng phát hiện hóa ra chỉ là một cái lon vứt đi đã lâu. Khi được phóng viên phỏng vấn, chuyên gia vô cùng lo lắng nói: “Những mỏm đá lớn trong thành Ma Quỷ có cấu tạo và tính chất đất rất xốp, trải qua thời gian dài gió thổi nắng chiếu, có thể sập xuống bất cứ lúc nào. Chúng tôi lo lắng người mất tích bởi vì sức cùng lực kiệt mà tránh ở chỗ râm mát phía dưới những mỏm đá này nghỉ ngơi. Nếu như bị mỏm đá sập đổ vùi lấp, thổ tầng có khả năng sâu đến 2-3 thước. Nếu đúng là như thế, đối với công tác tìm kiếm cứu trợ của chúng tôi, hy vọng cũng rất mong manh...”

Nhân viên tìm kiếm đều từng xem tấm hình của Đỗ Vi Ngôn. Đó là bức ảnh tập thể chụp tất cả đội viên trước khi tiến vào Ni Tát ở thành Ma Quỷ. Cô đứng ở hàng trước, mỉm cười hướng về phía ống kính, nụm đồng tiền thật sâu lộ ra trên gương mặt, quả là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Chính dáng vẻ này là nguyên nhân khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây càng nghĩ càng cảm thấy thương tiếc.

Một lượt tìm kiếm cứu hộ trong khoảng thời gian này đặc biệt quan trọng – thời gian sống còn quý giá nhất sắp qua đi, nếu vẫn không thể tìm được, hy vọng sống sót của cô sẽ vô cùng thấp.

Đội viên đội cứu viện bắt đầu đăng ký cử xe đi tìm kiếm cứu hộ lượt này. Nơi không xa, có một chiếc việt dã xe nâng nắp capô, chạy về hướng đông bắc.

“Hướng đông bắc, dẫn đội là ai?”

“Ở đây nhé, đánh số mười bốn.” Có người trung niên nâng tay, “Lập tức xuất phát.”

Người nọ nghi hoặc nâng ngẩng đầu: “Ồ? Chiếc xe kia do ai điều khiển?”

Đoàn người ngơ ngác nhìn nhau. Cho đến khi có người nói: “Ấy, người thân của Đỗ Vi Ngôn vừa rồi đuổi theo đâu?”

Có người nhớ lại đó là một chàng trai tuổi còn trẻ, từ phía nam tỉnh Lâm Tú vội vã đuổi theo, nhảy xuống xe việt dã xem xét bản đồ trong lều trại chỉ huy cứu viện luôn, sắc mặt u ám giống như mưa gió sắp đến.

“Anh ta... sẽ không tự mình lái xe đi tìm chứ?” Có người lấp bắp nói, “Người dẫn anh ta đến đâu? Người đâu?”

Trong thành Ma quỷ đầy những mỏm đá lớn hình thù kỳ quái, màu nâu vàng, bị ánh sáng mặt trời lúc hoàng hôn quét qua, lại mang một loại rỉ sắt màu đỏ. Đỗ Vi Ngôn biết rõ lúc này cô không thể nằm ở dưới những mỏm đá râm mát. Những tầng trầm tích chưa thành đá lắng đọng đứng sừng sững này nhìn như vô hại, nhưng một khi sập đổ, có lẽ chỉ cần trong nháy mắt.

Cô cảm thấy môi mình đã rạn nứt, có một giọt máu ứa ra, trong nháy mắt đã bị nhiệt độ cao nơi sa mạc làm bốc hơi, chỉ kết thành lớp rất mỏng trên môi, còn hiện ra những vẩy máu tanh.

Chẳng lẽ thật sự sẽ phải bỏ mạng ở chỗ này sao? Cô mệt mỏi nghĩ, khóe môi khe khẽ động, môi lại tiếp tục rách ra đau đớn. Cô chậm rãi ngồi xuống, cát sỏi dưới thân mình nóng bỏng đáng sợ, cách một lớp vật liệu may mặc, da thịt chính mình dường như bị nướng chín cả... Cô không hề hoài nghi rằng thật sự sẽ có người bị phơi nắng thành thịt khô ở nơi đây.

Mà lúc này, còn sót lại một cọng rơm lót trên lưng lạc đà.

Không, không phải là rơm. Là một con rắn thôi.

Tạo hóa lúc nào cũng thần kỳ như thế, tại đây, trong hoàn cảnh tàn khốc này, cũng có loài động vật sinh mệnh ngoan cường sống sót, bất cứ lúc nào cũng có thể hướng về phía người quấy nhiễu nhe răng nanh ra .

Nơi nó nằm cách chỗ chính mình hai ba thước, đầu rắn ngóc lên cao cao, lưỡi dài nhỏ giữa đầu rắn phun ra nuốt vào, giống như là một dụng cụ tinh vi. Đỗ Vi Ngôn nhớ lại những cách cấp cứu thường biết, cô muốn trấn tĩnh, cố gắng không di chuyển thân thể... Nhưng con rắn kia, hình như đang chậm rãi tới gần, thân hình hình chữ S để lại phía sau vết nước miếng trắng trắng nhờ nhờ.

“Mạc Nhan... Thật xin lỗi...” Đỗ Vi Ngôn dời tầm mắt khỏi thân mình con rắn kia, chuyển qua vầng dương như bánh xe vĩnh viễn không bao giờ hạ xuống, lòng thầm nói, “Thật xin lỗi, anh đã đợi lâu như vậy, nhưng có lẽ sẽ khiến anh thất vọng...”

Đây là khoảnh khắc trước khi sinh mệnh sắp kết thúc chẳng.

Rất nhiều chuyện không thể ngăn lại từ trong đầu hiện ra, cố chấp của anh, trốn tránh của cô, vận mệnh chung của họ... Giờ đây cô không phải lựa chọn nữa rồi, như thế cũng tốt lắm.

*Chú:

(1) Chinese Academy of Social Sciences (CASS)

(2) Yardang landform (formed by wind erosion).

2. (chương 1 - Phần 1)

Có một loại yêu, ai dám nói (Chương 1 – Phần 1)

Trong phòng khách sở công an tỉnh Lâm Tú, tiếng điều hòa vù vù vang lên. Đỗ Vi Ngôn ngẩng đầu, ánh nắng buổi chiều chiếu vào trong phòng, cô nheo mắt nhìn một chú ong vàng bé nhỏ ngoài cửa sổ, chú ong kia vỗ cánh, liềm linh đâm đầu vào tấm thủy tinh trong suốt, nhưng không vào được, để lại những chấm màu đen li ti nho nhỏ.

Một nữ cảnh sát mặc đồng phục đi tới, rót thêm nước:

“Cô Đỗ, xin cô chờ ột chút. Đội trưởng Vương đang họp, sẽ ra ngay bây giờ đây ạ.”

Đầu ngón tay của cô lướt nhẹ qua cốc nhựa, nước sôi nóng bỏng khiến cho lớp vỏ ngoài của chiếc cốc phải mềm đi, khe khẽ thở hắt ra, mỉm cười nói: “Không sao.” Dừng một chút, lại hỏi, “Ồ đây các cô có bản đồ tỉnh Lâm Tú không?”

Khi đội trưởng Vương của đại đội hình trình đẩy cửa vào, bàn lớn trong phòng khách được đánh véc-ni trông giống như một mặt gương đồng sáng loáng thật lớn, phản chiếu ánh sáng ra ngoài, chói lóa đến nỗi khiến người ta không mở mắt ra được.

Một bên bàn, từ góc độ của anh nhìn qua, là một cô gái tuổi còn trẻ, đang vươn người ra cẩn thận xem xét tấm bản đồ được trải rộng. Cô mặc áo khoác ngoài màu vàng nhạt, đai lưng buông nhẹ ở một bên. Lúc này tay cô đang chỉ vào một chỗ nào đó trên mặt bản đồ, dường như đang rì rầm tự nói.

Với kinh nghiệm phong phú về hình sự, trong lòng anh thoáng không tín nhiệm. Mời vị học giả nghiên cứu ngôn ngữ này đến, không biết là ý kiến của ai ở cấp trên. Nhưng lúc này anh cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống mà trị bệnh thôi.

Luồng không khí tràn vào khi cửa mở làm vạt áo của cô hơi cuộn lên, Đỗ Vi Ngôn ngẩng đầu, nhìn thấy mấy người đứng ngoài cửa, tóc ngắn đến tai chính tề, dừng ở hai bên má, uốn thành một độ cong xảo diệu. Cô vội đứng lên, thấy người đàn ông tựa như con người sắt đá kia vươn tay về phía mình.

“Xin lỗi, đã để cô phải đợi lâu.”

Đỗ Vi Ngôn nhìn người đàn ông cao lớn ngăm đen này, râu ria thật dày, trong mắt đầy tơ máu, xem ra đã thức trắng mấy đêm rồi. Cô duỗi tay bắt lấy tay anh, cười nói: “Vương đội, xin chào.”

Đội trưởng Vương cũng không khách sáo nữa, lắc đầu cười khổ: “Ồi, luống cuống tay chân quá.”

Luống cuống tay chân, chẳng bằng nói “Nhón nháo hoảng loạn”, lại càng chuẩn xác hơn.

Nửa tháng nay, thành phố Thiên Doãn trực thuộc tỉnh Lâm Tú bỗng nhiên có một nhóm tội phạm gây án khắp nơi. Hầu hết là vào ban đêm. Gây án tập thể, người bị hại, có tài xế xe taxi bị cướp bóc, cũng có người qua đường đi một mình.

Báo án liên tiếp không ngừng, hơn nữa truyền thông tạo áp lực đòi làm sáng tỏ, toàn bộ cục công an bây giờ người ngã ngựa đổ.

Tiến triển duy nhất chính là một vụ án gần đây nhất, bởi vì địa điểm xảy ra chuyện là ở bên máy rút tiền, vì thế có mấy đoạn camera ghi lại mờ mờ. Bây giờ phố lớn ngõ nhỏ, dán đầy giấy truy nã, hình ảnh đều là hai người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

Vương đội lập tức đưa Đỗ Vi Ngôn tới văn phòng, mời cô đeo tai nghe, trước khi mở máy phát ra, còn nói một lần: “Đây là một đoạn đối thoại vô tình thu lại được, bên Bộ kỹ thuật đã xử lý rồi, cái này là do chúng tôi lấy về, giọng nói trong tư liệu rất rõ ràng. Nghe giọng nói, hình như chính là người bản tỉnh.”

Đỗ Vi Ngôn gật đầu, đeo tai nghe lên, tập trung nghe hết một lượt.

Ba mươi giây ngắn ngủi. Tua đến tận đoạn cuối cùng rồi ngừng lại.

Cô nhắm mắt suy nghĩ, thật lâu sau, mới nói: “Tôi sẽ nghe thêm một lần nữa.”

Mười phút sau, Đỗ Vi Ngôn treo bản đồ tỉnh Lâm Tú ở trên tường, trong tay là một cây bút đánh dấu màu đen. Đặt bút lên, cô lại cẩn thận suy nghĩ, sau đó vẽ vẽ, khoanh một vòng chẳng chịt quanh thị xã Minh Võ nằm ở phía nam tỉnh Lâm Tú, quay đầu nhìn về phía Vương đội: “Ít nhất hai người nói chuyện kia đến từ Minh Võ.”

Vương đội chớp mắt, hơi ngẩn người.

“Đội trưởng Vương, anh mời tôi đến, không phải là vì bản đồ phương ngôn (tiếng địa phương) sao?” Đỗ Vi Ngôn vén tóc về phía sau tai, nói lưu loát.

“Điểm thứ nhất, có thể anh nghe không hiểu, trong giọng nói người nọ có mang theo âm rít và cuộn tròn.”

Đỗ Vi Ngôn suy nghĩ làm thế nào đơn giản nhất để giải thích rõ ràng cho Vương đội cái gì là âm rít và cuộn tròn:

“Âm rít và cuộn tròn là một phương thức phát âm của người xưa. Nói một cách đơn giản, so với khẩu âm hiện nay của chúng ta phức tạp hơn, phân loại cẩn thận hơn. Trong tiếng phổ thông của chúng ta đã mất đi âm rít và cuộn tròn, ngày nay âm rít và cuộn tròn chỉ còn bảo tồn trong một số phương ngôn. Nhưng bởi vì sự phát triển của tiếng phổ thông, nó cũng đang dần dần biến mất. Lệch về phía nam thị xã Minh Võ, thời cổ đại từng dung hợp với một chi đến từ dân tộc thiểu số phía nam, giọng nói trái ngược với toàn bộ Lâm Tú, còn tương đối cổ xưa. Đến nay vẫn bảo tồn chút ít âm rít và cuộn tròn. Điều này không khó nhận ra.”

“Điều thứ hai, anh có chú ý đến lời thô tục trong đoạn đối thoại của họ không?”

“Người ở vùng chúng ta nói lời thô tục, sẽ chửi cả người thuộc dòng họ bên mẹ. Có đôi khi, cũng sẽ tiện mồm mắng chửi với đặc trưng nữ giới. Mà theo tôi được biết, ở thị xã Minh Võ cùng với địa khu Hồng Ngọc ở hướng nam, khi mắng chửi người, rất ít đề cập đến đặc trưng mẫu hệ. Lại xét đến ngôn ngữ của dân tộc Hồng Ngọc, so sánh với ngôn ngữ chúng ta dùng để trao đổi hằng ngày, khác biệt càng rõ ràng hơn nhiều, cho nên có thể loại trừ họ. Chắc hẳn là hai người kia đến từ thị xã Minh Võ.”

Thật lâu sau đội trưởng Vương mới có phản ứng, đến gần cẩn thận xem xét tấm bản đồ kia, cười ha ha, dường như có đôi phần ý tứ nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa: “Cô Đỗ, vừa rồi cô nói, mắng chửi người ấy... Tôi vẫn không hiểu lắm.”

“Là thế này, thật ra điểm này vẫn liên quan với việc thị xã Minh Võ từng có một chi dân tộc thiểu số du nhập vào. Anh biết đấy, một số dân tộc thời viễn cổ duy trì chế độ mẫu hệ thị tộc trong thời gian rất dài, tín ngưỡng cũng đề cập đến thần nữ. Những tập tục đó còn giữ lại cho đến tận bây giờ, phản ánh trong văn hóa ngôn ngữ, ở một vùng rất nhỏ, họ sẽ không được mắng chửi người tôn kính thuộc dòng họ bên mẹ. Ví dụ như thế này...” Đỗ Vi Ngôn do dự một lát, có chút xấu hổ cười cười: “Bọn họ sẽ không nói — *** mẹ mày.”

* F*ck your mother (-_-)

Đội trưởng Vương “Ha ha” cười một tiếng, gãi gãi đầu, hỏi: “Hóa ra các cô nghiên cứu những cái này hả?”

Đỗ Vi Ngôn híp mắt lại, cười rộ lên thì khóe mắt cong cong. Đôi môi mỏng của cô xinh xắn, giống như trái anh đào giá cao bày trên sạp hoa quả hôm nay, đỏ tươi ửng ửng, trên gương mặt ẩn hiện hai cái núm đồng tiền, hàm răng đều đặn, khiến cho khuôn mặt này thêm vài phần hơi thở tuổi trẻ sống động đáng yêu.

3. (chương 1 - Phần 2)

Một cảnh sát trẻ tuổi đi qua, không nhận được ngoảnh lại nhìn nhìn, cười hỏi: “Vương đội, ai đây ạ?”

Vương đội không đáp lại anh ta, chỉ quay về phía Đỗ Vi Ngôn “A” một tiếng, gật đầu nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi.” Ngẫm nghĩ một lúc, giống như là gặp được vị cứu tinh, liền vội vàng nói: “Đỗ tiểu thư, chúng tôi còn mấy vụ án nữa, nếu cô có thời gian, hãy thử phân tích xem, có được không?”

Đỗ Vi Ngôn xem thời gian, do dự một chút: “Hôm nay tôi còn có việc. Vương đội, hay là hẹn lần sau nhé?”

Ra khỏi cổng Sở công an tỉnh, Đỗ Vi Ngôn ngẩng đầu nhìn trời, lấy tay che ánh nắng, vài giây sau, không để cô chờ lâu, một chiếc xe hơi đậu trước mặt cô.

Cửa sổ xe trượt xuống dưới, Giang Luật Văn ghé một bên mặt lên, Đỗ Vi Ngôn chạy đến chỗ ngồi phía sau, kéo cửa xe ra ngồi vào, tay quạt quạt như tạo ra luồng khí, cười nói: “Hôm nay thật nóng.”

Giang Luật Văn nghiêng mắt nhìn cô từ trong kính chiếu hậu, ánh hồng ban chiếu lướt qua mấy phiến lá khô gãy đu đưa rơi xuống ngoài cửa sổ, lướt qua mái tóc đen được gió mơn man của cô gái, nhưng cô nắm cổ áo thật chặt.

“Nóng à?” Giang Luật Văn giả bộ với tay bật điều hòa, “Em có muốn hạ nhiệt độ không?”

Đỗ Vi Ngôn sững sờ, cười cười có chút xấu hổ, chậm rãi buông tay xuống, một lúc lâu sau mới đáp lời: “Bây giờ ổn rồi.”

Giang Luật Văn vừa lái xe, vừa lướt nhìn chỗ ngồi trống trơn bên ghế phụ lái, cuối cùng vẫn không kèm nổi ngoảnh lại, trong giọng nói chứa đựng bất đắc dĩ: “Anh bảo này Đỗ Vi Ngôn, em e sợ anh có phải hơi quá rồi không?”

Đỗ Vi Ngôn nghiêng đầu nhìn bầu trời phía ngoài cửa sổ, cẩn thận cân nhắc nên đáp lại những lời này của anh như thế nào, nhưng rồi cuối cùng, cô cũng thừa nhận chính mình hiện giờ có hơi sợ anh, chỉ có thể cứng ngắc gật đầu: “Em sẽ cố gắng khắc phục.”

Người đàn ông đang chuyên tâm lái xe chợt trầm tĩnh lại, nhàn tản dựa vào trên lưng ghế dựa, trong giọng nói cũng vô thức hàm chứa ý cười: “Nếu anh không gọi điện thoại cho em, em cũng định sẽ không bao giờ liên lạc với anh nữa phải không?”

“Sao có thể như thế ạ?” Đỗ Vi Ngôn có chút lo lắng không yên, chợt dạ nhìn về phía kính chiếu hậu. Đôi mắt anh đẹp vô cùng, sáng ngời, nhưng không mất đi sự sắc bén, dường như có thể thuần thục nhìn thấu tâm tư của cô.

“Vâng, không ai nói cho em biết anh đã trở lại.” Đỗ Vi Ngôn hơi hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Thời gian trôi quá nhanh.”

Giang Luật Văn dừng xe rất nhanh gọn, trong giọng nói không có chút khác thường nào, chỉ quay đầu bình tĩnh nhìn cô: “Đúng là rất nhanh. Nhưng mà qua nhanh quá, có một số việc sẽ không thể dễ dàng quên đi.”

Cửa xe bang một tiếng, đóng lại phía sau. Không rõ có phải âm thanh này làm mình hoảng sợ hay không, trái tim Đỗ Vi Ngôn hơi ngưng lại, lúc cúi đầu, thấy chiếc bóng cao gầy của Giang Luật Văn dừng cách vị trí của mình quá gần, mảnh hẹp, đóng đưa như sợi thủy tinh được kéo dài sau khi bị đun nóng, làm cô nhớ tới một khoảng thời gian quý dị mà mờ mịt.

To lớn nằm bí ẩn trong thành phố. Trước đây Đỗ Vi Ngôn đi ngang qua đường Trung Sơn, chưa bao giờ biết ở nơi này còn có một kho rượu lớn đến thế. Cửa vào thoát nhìn cũng chỉ là một cánh cửa sắt bình thường, chỉ đến khi bước vào rồi, mới cảm thấy không khác gì chốn bồng lai tiên cảnh.

Bóng cây xanh thấp thoáng, suối nước xa xăm, phẳng phất như một bức ảnh xưa cũ về thời dân quốc, hoặc như là một đoạn thời gian uyển chuyển chậm trôi.

Trên một ngôi nhà nhỏ tường trắng ngói đỏ còn nhô ra một cái cửa sổ ở mái nho nhỏ, trên vách bò đầy dây leo, vì là ngày mùa thu nên khá là hiu quạnh và buồn tẻ, những phiến lá khô bị một trận gió cuộn tung, tựa như những cánh bướm bay xuống đậu trên mặt cỏ.

Đỗ Vi Ngôn nhìn xung quanh một chút, cảm thấy hiếu kỳ.

“Đến đây, ở chỗ này.” Giang Luật Văn duỗi tay về phía cô.

Đỗ Vi Ngôn bắt kịp bước chân anh, bước vào đại sảnh.

Một tiểu thư mặc sườn xám màu đỏ, dáng vẻ tao nhã chào đón, mỉm cười nói: “Giang tiên sinh, xin mời qua bên này.”

Giang Luật Văn bước chậm lại, đi bên cạnh Đỗ Vi Ngôn, thấy cô có chút tò mò với chung quanh, bèn giải thích: “Chỉ là thoải mái ăn một bữa cơm thôi. Trong thời gian này chính phủ muốn có hoạt động khai phá lớn bên phía Minh Võ, tìm một số chuyên gia và học giả đến nói chuyện bày tỏ quan điểm. Không có gì to tát cả.”

Đỗ Vi Ngôn dừng bước, ngắc đầu có chút không thể tin được, hỏi anh: “Sao anh biết em đang nghiên cứu...”

Lời vừa ra khỏi miệng, bèn ngừng lại có chút ngượng ngùng. Đề tài của cô đã trình báo, xin ủng hộ kinh phí, Giang Luật Văn sẽ không thể không biết.

Giang Luật Văn không phát hiện ra sự khác thường của cô, anh cũng dừng bước, giữa hai bên quen thuộc đến nỗi giống như là hai chiếc đồng hồ quả lắc cùng tần suất. Ngọn đèn vàng khiến cho cả dãy hành lang chìm trong một tấm lụa mỏng màu vàng nhạt, Giang Luật Văn cúi đầu nhìn cô, chợt bật cười: “Tiểu sư muội, em nên hỏi, có cái gì mà anh không biết?”

Tuy giọng điệu có vẻ trêu đùa, nhưng Đỗ Vi Ngôn lại thấy có chút bức bối, cô vội vội vàng vàng cúi đầu, cho anh nhìn thấy độ sườn mặt cong cong mềm mại trơn bóng, màu da trong sáng như thạch anh.

Vừa lúc tiểu thư phục vụ đẩy cửa phòng khánh tiết ra: “Mời vào.”

Đỗ Vi Ngôn đi qua bên người anh, một luồng không khí lướt qua, có mùi hương thơm ngát, cũng không nồng hơn.

Giang Luật Văn nhớ tới đêm đông đó, anh ngồi ở đại sảnh khách sạn, bình hoa bên cạnh cắm mấy cành hoa bách hợp thơm mát, chính là mùi hương này. Sự mát lạnh của cỏ cây, hương rượu mỏng manh, còn anh nhìn cánh cửa thang máy mở ra khép lại kia, giống như là thủy ngân chảy tràn.

Anh biết cô ở tầng 3.

Nhưng trước sau cô không xuống dưới.

Tựa như giờ phút này, anh nhìn cô đi qua mình, có ý xa cách, khiến anh thấy không biết phải làm sao, nhưng càng muốn đến gần bên thăm lần nữa.

“Các anh... thật sự quyết định phải khai phá Minh Võ?” Đỗ Vi Ngôn bước theo Giang Luật Văn, hỏi, “Xem chừng, quy mô không nhỏ.”

Giang Luật Văn cười như có như không nhìn cô: “Anh biết em đang lo lắng điều gì. Lần này bọn anh cùng chính phủ hợp tác, cũng vì nhận thấy Minh Võ là một sản nghiệp du lịch có tiềm lực rất lớn, muốn khai phá từ lâu, trước giờ đã tìm chuyên gia luận chứng được mấy năm rồi. Không phải làm ầu đâu. Lần này họ đưa ra rất nhiều phương án không tệ chút nào. Trong đó có cả tiếng địa phương và tục đuổi tà của dân bản xứ, nếu có thể tận dụng tốt, hiệu quả và lợi ích tạo ra sẽ không chỉ trên lĩnh vực kinh tế thôi đâu.”

Đỗ Vi Ngôn gật đầu: “Nếu là như thế, đương nhiên là tốt nhất rồi.”

Tiệc gặp mặt còn có một số chuyên gia học giả về dân tục học, tôn giáo học và khai phá du lịch. Khi tiệc rượu tiến hành được một nửa, Đỗ Vi Ngôn đứng lên, nói thầm với Giang Luật Văn: “Em đi nhận điện thoại.”

4. (chương 1 - Phần 3)

Có một loại yêu ai dám nói (Chương 1 – Phần 3)

Là đồng nghiệp Tiểu Lương gọi tới. Một thiết bị của phòng thí nghiệm ngữ âm hình như có chút trục trặc, Tiểu Lương ở bên ấy gấp đến độ xoay như chong chóng.

Đỗ Vi Ngôn an ủi cô vài câu, hai nhân viên phục vụ đi qua bên người. Sườn xám màu đỏ xẻ tà đến bắp đùi, đùi đẹp thon dài như ẩn như hiện, tươi trẻ mà xinh đẹp. Một người trong đó cười nói: “Hôm nay khách mời của tiệc rượu bên 01 thật là trẻ.” Một người khác không biết nói gì đó, Đỗ Vi Ngôn không nghe rõ, chỉ nhớ rõ một chuỗi tiếng cười giống như chuông bạc, tản mát trên thảm trải sàn đỏ thẫm.

Đỗ Vi Ngôn thờ ơ nhìn các cô đi vào một phòng khánh tiết khác, tiếng Tiểu Lương trong điện thoại có chút mừng rỡ: “Ồi, không sao rồi. Sửa được rồi sửa được rồi.”

Đỗ Vi Ngôn có chút áy náy: “Ồi, thật có lỗi với cậu, ca trực đêm nay vốn là của tớ...”

Tiếng Tiểu Lương rất sáng khoái: “Không có gì. Cậu với tớ khách sáo làm gì chứ. Cúp máy đây.”

Trở lại phòng khánh tiết, một lão tiên sinh ngồi đối diện phía xa xa lên tiếng: “Tiểu Đỗ, hạng mục bản đồ phương ngôn các em trình báo lần trước ấy, đánh dấu được đến đâu rồi?”

Khi Đỗ Vi Ngôn học đại học, đã từng học môn của ông, được xem như là học trò, vì thế cung kính trả lời: “Hiện giờ đang tiến hành đến khu vực Minh Võ rồi ạ.”

“A, phương ngôn của Minh Võ, tuy thua kém ngôn ngữ di sản tộc, nhưng cũng là hoá thạch nhỉ. Lần trước còn có người đề nghị xin thế giới công nhận ngôn ngữ này là di sản văn hóa phi vật chất. Tôi cho rằng, phải được bảo hộ. Nếu không, qua hơn hai năm, sẽ hoàn toàn mai một.”

Đỗ Vi Ngôn gật đầu, cuối cùng cười cười nói: “Chúng em đang nắm chắc thời gian, mấy ngày nữa sẽ qua bên ấy điều tra nghiên cứu.”

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Lão tiên sinh đầu đầy tóc bạc rạng rỡ dưới ánh đèn, “Cho dù tiến hành khai phá là cần thiết, nhưng cũng phải giữ gìn văn hóa thật tốt. Lý giải của tôi chính là, chính phủ nhất định phải phối hợp nhịp nhàng hai vấn đề này với nhau. Ví như phương ngôn vậy, không thể khai phá, khi du khách ồ ạt tiến vào, người người đều bắt đầu nói tiếng phổ thông, sau đó phương ngôn liền bị tiêu diệt sạch sẽ. Như vậy nhìn về lâu về dài, cái được không bù đắp đủ cái mất đâu.”

Giang Luật Văn bưng chén rượu lên, mỉm cười nói: “Ý kiến của các vị chuyên gia, khi tiến hành khai phá chúng tôi đều sẽ cân nhắc xem xét. Xin hãy yên tâm.”

Uống cạn một ly, anh lại cúi đầu nói với Đỗ Vi Ngôn: “Khi nào bọn em đi Minh Võ? Có muốn đi cùng nhau không?”

Trong lòng Đỗ Vi Ngôn hơi ngứa ngáy, có điểm khó có thể từ chối lời đề nghị này. Nếu như cùng Ủy ban khai phá của chính phủ tiến vào Minh Võ, chắc chắn là bất cứ chuyện gì cũng sẽ trở nên thuận tiện hơn nhiều... Nhưng vấn đề là, sẽ phải đi cùng anh ư?

Giang Luật Văn tiếp tục nói: “Với lại quả thật bọn anh cũng cần cố vấn về mặt ngôn ngữ và người dẫn đường hiểu tiếng địa phương.”

Đỗ Vi Ngôn suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng — Việc khác, đến lúc đó hãy lo đi.

Dưới ánh đèn, đôi mắt Giang Luật Văn chợt lóe lên, giống như là một hòn đá nhỏ ném vào trong mặt nước bằng phẳng không chút gợn sóng: “Được, anh sẽ cho người liên hệ với viện nghiên cứu của bọn em.”

Khi ra ngoài, Đỗ Vi Ngôn đi sau cùng. Một nhân viên phục vụ vội vàng vàng đi qua bên người cô, vừa đeo tai nghe vừa nói vào bộ đàm: “01 muốn đi, thông báo cho trưởng kíp với quản lý đi.”

Lặp lại hai lần, Đỗ Vi Ngôn nhin không được ngoảnh lại nhìn.

Cửa phòng khánh tiết bên kia cũng mở ra.

Người đàn ông đi phía trước mặc âu phục đi giày da, mặt hơi quen quen. Đỗ Vi Ngôn tập trung suy nghĩ, rồi nhớ ra. Đó không phải là vị bí thư tỉnh ủy tỉnh Lâm Tú thường xuất hiện trên tivi sao?

Đúng là dở khóc dở cười. Thảo nào, Giang Luật Văn cũng nói khách sạn này đã từng tiếp đãi thành viên quan trọng của chính phủ, hóa ra 01 là ý này.

Khi Đỗ Vi Ngôn đi tới cửa, tiếng chào hỏi phía sau dường như lớn hơn một chút. Cô đối diện với cửa lớn, tấm kính thủy tinh phản chiếu hình ảnh đoàn người phía sau, hai người trong đó được vây quanh như chúng tinh cùng nguyệt.

Thị lực của cô không kém, nhưng quang ảnh ở khách sạn chằng chịt, có cảm giác dường như cửa thủy tinh vừa trong suốt vừa rõ nét, những người ấy có vẻ hơi hư ảo.

Người đàn ông sóng vai đứng bên bí thư, áo trắng quần đen, thân mình cao gầy, giống như là một cây trúc xanh thẳng tắp bên khe suối róc rách chảy.

Có cái gì đó nhanh chóng xẹt qua ý nghĩ của Đỗ Vi Ngôn, bóng dáng kia dường như đã từng quen biết — cô theo phản xạ có điều kiện muốn ngoảnh lại nhìn, một lát sau, phục hồi lại ý thức. Cô mạnh mẽ kiềm chế xúc động, từng bước một đi về phía trước.

Thực ra trong đầu vẫn lẩn quẩn mấy chữ: “Sao có thể?”

Nhân viên phục vụ đẩy cửa ra giúp cô, mỉm cười nói: “Tiểu thư, đi thông thả.”

Quang ảnh trên tấm thủy tinh dần dần bóp méo, xiêu vẹo, cuối cùng biến mất. Dường như không gian đều bị vỡ nát, tầm mắt hướng ra ngoài, lại hơi khó khăn để tìm đúng tiêu điểm, mãi cho đến khi Đỗ Vi Ngôn đi ra ngoài cửa, tâm tình vẫn chưa bình tĩnh lại, chỉ có thể khẽ cắn môi, an ủi chính mình: Chắc là nhìn lầm rồi.

Xe của Giang Luật Văn đậu ở cửa, đã đợi được một lúc rồi.

Đỗ Vi Ngôn liền giữ thẳng sống lưng, chậm rãi ngồi vào trong xe.

Trong mắt cô, chỉ có chiếc khăn quàng dài màu lam đậm với màu trắng nhạt đan xen thay đổi, quán quít giữa cổ. Tua thẳng tắp rủ xuống, lại bắt đầu nhẹ nhàng lay động, màu sắc như hồ nước trong xanh, bị cơn gió thổi qua trong khoảnh khắc làm gợn lên những làn sóng nhấp nhô.

5. (chương 2 - Phần 1)

Nếu như nói, lúc vừa rời cùng Giang Luật Văn gặp mặt, Đỗ Vi Ngôn còn có chút tận lực tỏ ra thoải mái, thì trên đường trở về, ngay cả lớp tơ ngụy trang kia cô cũng hạ xuống, trầm mặc bất khả tư nghị.

Gương mặt Giang Luật Văn lại có vẻ thoải mái mãn nguyện, chỉ khi đến chỗ ngoặt mới hỏi cô: “Văn ở tại đường Hoa Môn?”

Đỗ Vi Ngôn vẫn không phản ứng lại, thật lâu sau, mới nói: “Anh cho em xuống giao lộ đi.”

Giang Luật Văn cười cười nhưng không nói gì, đèn đỏ dài đằng đẵng cuối cùng cũng chấm dứt, hần thần nhiên nói: “Gần đây không an toàn như vậy, ngộ nhỡ trên đường xảy ra chuyện thì biết làm sao bây giờ?”

Đỗ Vi Ngôn nga một tiếng, cũng không cự tuyệt, chớp nhẹ mi, nói: “Đành làm phiền anh vậy.”

Nhìn bầu trời đêm nay cũng không được tốt.

Hồn độn đầy sao, tầng mây như núi non trùng điệp, bao phủ lên màn đêm màu lam đậm.

Xe dừng lại ở cửa phòng trực ban tiểu khu, Giang Luật Văn và Đỗ Vi Ngôn cùng nhau xuống xe, hần nửa dựa vào cửa xe, híp mắt nhìn cô xoay người rời đi.

Lúc qua sát bên người, hần bỗng nhiên có phần không khống chế được cảm xúc của mình, bắt lấy cổ tay cô, thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy: “Vi Ngôn, lần này anh trở về tìm em, là vì.....”

Đỗ Vi Ngôn bị lực đạo của hần kéo khiến cơ thể hơi lay động, đứng cách chỗ hần rất gần, cũng không dám ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hần.

Cô bỗng nhiên có chút không dám nghe hết –

Đó là thời gian tốt đẹp nhất của cô. Giống như hoa nở rộ rơi vào tiết trời đẹp nhất, nhìn tươi đẹp đến độ kinh ngạc.

Đỗ Vi Ngôn là hơn hai năm sau khi gia nhập lực đội, lúc sắp tốt nghiệp đại học, quen biết Giang Luật Văn.

Lực đội của đại học A là đoàn thể xã hội(*xã đoàn) của sinh viên có tiếng cả nước, hoạt động cũng vô cùng phong phú. Mỗi khi một đám người cưỡi xe đạp có cấm lực kì từ trong thành phố, từ trong thôn quê đồng ruộng hò hét mà qua, chung quy khiến cho người ta có ảo giác giống như là những kẻ hành hiệp giang hồ ngày trước. Đỗ Vi Ngôn bắt đầu từ một chú chim nhỏ nhỏ đại học năm nhất, đến năm thứ tư đại học, đã là trưởng nhóm phụ trách liên kết với bên ngoài trong xã đoàn. Mà lúc này đây, hoạt động của bọn họ, phải đi khảo sát khu vực đầm lầy của thành phố bên cạnh.

Cho dù là bây giờ, Đỗ Vi Ngôn vẫn có thể nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ Giang Luật Văn. Hần mặc T-shirt màu lam nhạt, khi đẩy cửa bước vào, tuổi trẻ mà anh tuấn, nhẹ nhàng khoan khoái tựa như lúc hần nhe răng ra cười. Nếu như nói hần cùng các sinh viên khác giống nhau, đều là thành viên xã đoàn, chỉ sợ cũng sẽ không có người nào hoài nghi. Nhưng người thanh niên này lại là ở bên phía tài trợ cho hoạt động, cũng là bên đầu tư khai phá khu vực đầm lầy, lúc này đây mời các sinh viên ăn một bữa cơm trong sơn trang ở khu vực đầm lầy.

Thật ra nơi Đỗ Vi Ngôn ngồi cách chỗ Giang Luật Văn rất xa, lúc ăn cơm nói không được mấy câu, chỉ khi cuối cùng, thời điểm bọn họ phải rời khỏi, Giang Luật Văn đưa danh thiếp cho cô: “Sau này có hoạt động như vậy, có thể liên hệ với tôi.”

Ngụ ý là hần vẫn sẵn lòng tài trợ?

Đỗ Vi Ngôn mở cờ trong bụng, sau khi nhận lấy, ánh mắt cười đều đã thành hình trăng lưỡi liềm: “Cám ơn Giang tiên sinh.”

Ngay sau đó liền chậm rãi đứng lên.

Nếu như nói thiếu nữ trải đời chưa sâu, cứ như vậy thích hần một chút, cũng không phải là không thể lý giải.

Đỗ Vi Ngôn chính là an ủi bản thân mình như vậy.

Có chút tình cảm, nếu như chậm rãi che giấu ở chỗ sâu bên trong lòng, có lẽ sẽ giống như hoa non, bởi vì không thể gặp ánh sáng, dần dần mục nát thành bùn đất. Thật lâu sau nhớ lại, lại là vân đạm phong khinh.

Nhưng có chút không đúng. Chẳng hạn như khiến cho Đỗ Vi Ngôn hối hận, trong cuộc tụ hội của ký túc xá trước khi tốt nghiệp kia, khiến cho chuyện thâm mên này tính chất xoay chuyển hoàn toàn.

Trước mặt bày ra trọn một bàn đầy những chai bia, cô đã uống đến mức ánh mắt mơ mơ màng màng, không thèm đếm xỉa đến ánh mắt người khác, vừa khóc vừa cười, nói chuyện cũng không lạnh lợi :“Tớ thật sự rất thích anh ấy! Nhưng mà tại sao lúc nào cũng không có dũng khí nói cho anh ấy biết chứ? Ô ô ô.....”

Bạn cùng phòng so với cô uống không ít hơn, đầu óc cũng không tỉnh táo, nói quanh co cả buổi, đưa ra cho cô một cái chủ ý điên rồ:“Nếu không thì, hôm nay cậu thổ lộ luôn đi?”

Đỗ Vi Ngôn “Hử” một tiếng, còn nói:“Cái gì cơ?”

“Ngay.....Hôm nay!” Nàng thay Đỗ Vi Ngôn ra quyết định,“Không phải vài ngày nữa cậu còn phải đi điều tra ngoài đồng ruộng sao? Vừa đi chính là ba tháng đấy! Nếu anh ta không đồng ý, dù sao cũng trốn ở bên ngoài mà, không có gì mất mặt. Cùng lắm thì sau này sẽ không gặp mặt nữa. Dù sao cũng tốt nghiệp rồi.”

Đỗ Vi Ngôn máu nóng nổi lên, cầm lấy di động của mình bắt đầu soạn tin nhắn:“Giang Luật Văn, em thích anh.”

Nghĩ tới nghĩ lui, tuổi trẻ không thiếu nhất chính là kích động, huống hồ là lúc nửa tỉnh nửa say, Đỗ Vi Ngôn nhấn gửi đi.

Nổi lòng gần một năm, một khi gửi đi, bỗng nhiên cô cảm thấy nhẹ nhõm, khoe mắt chợt lạnh, vậy mà rơi xuống một giọt nước mắt.

Đây hình như là lần đầu tiên cô gọi hần như vậy, gọi hần là Giang Luật Văn. Lúc trước, cô bao giờ cũng khách khách khí khí gọi hần –“Giang tiên sinh”. Xưng hô như vậy khiến cho cô có chút thấp thỏm, lại có chút ngọt ngào. Nhưng mà thậm chí không đợi được hồi âm, Đỗ Vi Ngôn đã ghé vào trên bàn mà ngủ.

Khi tỉnh lại, ánh nắng ban mai tốt lành, chim hót líu lo, ngay cả thanh âm của lá xanh phe phẩy trên những ngọn cây trong rừng cũng truyền đến thân thiết vô cùng.

Không giống như là ở ký túc xá trường học ồn ào náo động .

Đỗ Vi Ngôn xoa xoa thái dương, tầm mắt nhìn ra phía ngoài, còn có chút mơ hồ.

Có một chàng trai đứng ở một nơi không xa, đưa lưng về phía cửa sổ, ngược chiều ánh sáng, bóng dáng thon dài giống như tạo thành mấy đường sáng chói. Thanh âm của hần mang theo ý cười như có như không:“Tiểu nha đầu, lá gan em không nhỏ, dám đi quán bar uống rượu.”

Cô còn có chút không hiểu rõ tình hình, nháy nháy mắt, mở miệng hỏi một câu:“Giang tiên sinh, nơi này là.....”

Ngoài cửa sổ có chút mây mù buổi sớm, chàng trai trẻ tuổi sườn mặt tinh tế, ánh mắt lại rơi vào chiếc di động màu đen nằm trên bàn kia, ý cười giống như là ánh mặt trời ẩn náu ở phía sau tầng mây, không che lấp được.

Mấy năm xa cách, Đỗ Vi Ngôn vẫn như cũ có thể nhớ tới hình ảnh kia, gió đêm lướt nhẹ qua đây, dường như là đem toàn bộ thần kinh tách ra khỏi thân thể, để vào trong nước suối, linh hồn giật mình run rẩy. Khi Đỗ Vi Ngôn nhớ lại, hai má không khỏi mang theo một chút ửng hồng. Cô muốn ung dung thần nhiên từ trong lòng bàn tay hần đem cổ tay mình rút ra –

6. (chương 2 - Phần 2)

Có một loại yêu, ai dám nói (Chương 2- ần 2)

Bởi vì hần chạm vào cô, ngón tay cô mềm mại thon dài lướt qua lòng bàn tay hần, lại thấy dường như khó có thể nắm bắt, như mây trôi nơi chân trời.

Chỉ khi đem khoảng cách kéo lại gần, nương theo ánh sáng đèn đường, nhìn thấy trên móng tay cô màu hồng nhạt như màu ngọc trai sáng bóng, Giang Luật Văn bỗng nhiên cảm thấy có chút không nắm bắt được tâm tư của cô gái nhỏ từng rất đơn thuần này. Hắn trở tay thật mạnh chế trụ ngón tay gần như đã thoát đi của cô, mà móng tay cô ở trong lòng bàn tay hắn hung hăng ấn xuống.

“Khi đó em không đợi câu trả lời của anh— là không dám nghe? Hay là nói..... Em đã không còn quan tâm đến nữa rồi?”

Đỗ Vi Ngôn lông mày thanh tú nhíu lại, dường như có điểm hoang mang, hồi lâu, mới mỉm cười nói: “Giang tiên sinh, cái vấn đề kia, anh nói, anh không muốn trả lời.”

Ngón tay Giang Luật Văn hơi hơi buông lỏng: “Vi Ngôn, em tính đem quân phản kháng lại anh.”

“Anh hiểu rõ em không phải như vậy.” Đỗ Vi Ngôn thông dong đưa ngón tay rút ra, giọng nói chân thành, “Khi đó em còn quá nhỏ. Huống hồ..... Em không biết bà xã của anh ở nước ngoài. Nếu đem lại bối rối cho anh, thật sự vô cùng xin lỗi.”

Đỗ Vi Ngôn cứ như vậy từng bước một rời đi, hai tay xỏ vào trong túi áo khoác, giày cao gót màu đen trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy mà linh hoạt.

Bóng dáng mảnh khảnh mà tinh tế, lại khiến người ta cảm thấy khó có thể uốn cong, bẻ gãy.

Có lẽ thực sự đã thay đổi rồi..... Hắn lại một lần nhìn thấy bóng dáng của cô, là thật lâu thật lâu trước kia, Đỗ Vi Ngôn ở trong căn phòng đó, rốt cục nhớ lại chính mình sau khi say rượu đã gửi đi một tin nhắn, trở tay không kịp, khuôn mặt lại đỏ bừng, mở cửa phòng muốn chạy ngay—

Hắn cũng không ngăn cô.

Mà cô, cuối cùng ở cửa sợ hãi quay đầu lại, thanh thanh cổ họng: “Việc kia..... Giang tiên sinh, anh cứ coi như là em uống lộn thuốc đi.”

Cấp tốc cúi đầu chạy trốn chết, một giây cũng không nán lại, không nói đến mong đợi câu trả lời của hắn.

Giang Luật Văn một mình một người ở trong phòng, dở khóc dở cười. Hắn hơn nửa đêm đi tìm, đem cô từ trong quán bar mang ra, không ngờ tới giờ, cô gái nhỏ can đảm tới hôm qua đã hoàn toàn tìm không thấy nữa.

Sau vụ tin nhắn kia, Giang Luật Văn mấy lần gọi cô đi ăn cơm, cả hai đều không hề đề cập tới tin nhắn tỏ tình. Khi đó với hắn, có thể chỉ là cảm thấy chơi đùa thật vui, hoặc là đầy hứng thú; Với cô, rất có thể thật sự chỉ là xuất phát từ việc khó có thể cự tuyệt lòng thăm mến.

Cô gái nhỏ học ngôn ngữ học, đối với ngôn ngữ có thiên bẩm kinh người, trong lúc ăn cơm, cô có thể trôi chảy mô phỏng theo mấy loại phương ngôn, đều giống như đúc, pha trò khiến hắn cười ha ha.

Đỗ Vi Ngôn có chút đắc ý, ánh mắt long lanh long lanh, lấp lánh sáng lên, giọng nói đã có chút kiêu căng nói: “Thế này đã nhầm nhò gì ạ! Thầy giáo bọn em từng nói, trước đây tiên sinh Triệu Nguyên Nhậm ở các nơi trên cả nước khảo sát phương ngôn, theo một đường xe lửa từ bắc tới nam, ông ấy chỉ cần thời gian một hai ngày, là có thể học được phương ngôn của một nơi, khảo sát mấy tháng, ông ấy có thể nói được mấy chục loại phương ngôn.”

Hắn đánh hơi thấy mùi ngon, bèn trêu ghẹo cô nói: “Đó là người ta dùng để nghiên cứu học vấn, đáng vẻ em như vậy, học nhiều như vậy, lại giống như là làm chương trình ảo thuật.”

Đỗ Vi Ngôn cười mím chỉ nhìn hắn, trên gò má trái có một núm đồng tiền nho nhỏ.

“Ai bảo thế? Có người nói tiên sinh Triệu Nguyên Nhậm cũng đã từng đem tài này biểu diễn cho Mao chủ tịch xem đấy!”

Điều này khiến cho hắn nhẹ nhàng cười rộ lên.

Trạng huống của bọn họ trong lúc đó, như là một ly nước nóng, giờ phút này vẫn còn có chút phồng tay. Hắn cũng không sốt ruột, không ngại làm ra vẻ, cứ thờ ơ mấy ngày đi.

Nhưng khi đó hắn cũng không biết, chính là mấy ngày như vậy, trải trở lại thành thời gian mấy năm.

Cửa lớn tầng dưới cùng dất một tiếng mở ra, Đỗ Vi Ngôn rất nhanh chạy vào trong, tấm cửa thủy tinh nặng nề kia chậm rãi ngăn cách tầm mắt hắn. Giang Luật Văn dựa vào cửa xe, châm một điếu thuốc. Một đốm hồng nhỏ lập lòe giữa ngón tay, sườn mặt của hắn dưới ánh sáng sáng tối bất định.

Điếu thuốc cháy thật lâu, hít vào trong xoang mũi, nồng ý rất nhẹ. Giang Luật Văn dường như tại đây, trong sương khói thần nhiên, thấy được cái núm đồng tiền nho nhỏ của cô khi đó, trong suốt động lòng người. Khi hoàn hồn mới phát hiện, toàn bộ tiểu khu, dường như chỉ còn mỗi mình hắn, cùng cỏ khô đầy trên mặt đất.

Đốm lửa nhỏ nhẹ nhàng bắn ra giữa đầu ngón tay, từng mảnh lọt vào trong bụi cỏ. Hắn không có lý do, ở trong đầu hiện ra một hình ảnh, cả bụi cả bụi bị lửa lớn thiêu rụi, đem tất cả những gì đã qua thiêu cháy sạch sẽ, nhưng thật ra lại dễ chịu, lại sạch sẽ.

Câu nói Giang Luật Văn muốn nói kia, vẫn như cũ không hề nói ra. Mà đốm lửa kia rốt cuộc vẫn không hề bùng lên, chỉ còn lại tàn thuốc xám trắng, như cây cỏ bụi trần lay động, tản đi khắp nơi.

7. (chương 2 - Phần 3)

Có một loại yêu, ai dám nói (Chương 2 – Phần 3)

Buổi sáng khi tỉnh lại, Đỗ Vi Ngôn từng ngum từng ngum thở phì phò, lại vô thức đưa tay một phen lau mặt.

Cô nhắm mắt, lại vùi đầu lần nữa vào mặt trong điều hòa. Qua một hồi lâu thân thể chậm rãi thả lỏng giãn ra, ngửa cổ nhìn về phía sau, tầm mắt thấy được chiếc mặt nạ treo ở đầu giường.

Tượng điêu khắc gỗ làm từ cây hoàng dương, lại được phủ lên trên một tầng nước sơn tối mờ với phong cách cổ xưa vừa dày vừa nặng. Màu sắc của bùn đất, không giống màu đen hoang vu xơ xác, gần như màu nâu. Khuôn mặt có chiếc mũi cao ngất, hai mắt nhỏ lên, như là một pho tượng thiên vương tiểu quỷ méo mó.

Cô chậm rãi ngồi xuống, khoảng cách với chiếc mặt nạ càng gần thêm một chút. Thật ra chiếc mặt nạ này nhìn nhiều, nhìn lâu, trong diện mạo dữ tợn lại sinh ra vài phần thân thiết.

Hễ tới nhà cô, mọi người từng thấy qua cái mặt nạ này đều sẽ kinh ngạc:“Vi Ngôn, cô đem thứ đồ như vậy treo bên giường, buổi tối không gặp ác mộng sao?” Đỗ Vi Ngôn mỗi lần đều ngăn ra, sau đó mỉm cười nói:“Sao có thể như vậy? Mặt nạ này..... Có thần linh phù hộ đấy!” Cô giọng nói nửa đùa nửa thật thường khiến cho tất cả mọi người đều nở nụ cười, hiểu rõ trong lòng nhưng không nói ra. Đều làm trong ngành nghiên cứu ngôn ngữ cả, đầu năm nay, còn có người nào tin vào quái lực loạn thần gì đó chứ?

Đỗ Vi Ngôn nằm trên giường một lúc, vươn ngón tay với với lấy cái mặt nạ kia, nhẹ giọng nói:“Thật đúng là gặp ác mộng ư!”

Ra ngoài đi làm sau khi chỉnh đốn xong xuôi. Từ sau khi tốt nghiệp thạc sĩ cô vẫn công tác tại viện xã khoa trực thuộc sở nghiên cứu tin tức ngôn ngữ tỉnh Lâm Tú. Bởi vì bên trong tỉnh Lâm Tú có các dân tộc hỗn cư tạp cư, trọng điểm của sở nghiên cứu cũng vẫn là trên lĩnh vực văn hóa phương ngôn, vấn đề này cùng phương hướng nghiên cứu của Đỗ Vi Ngôn rất thống nhất.

Cô tiến vào văn phòng, giống như mọi ngày sửa sang lại tư liệu, cho đến khi đến Tiểu Lương ngó đầu vào gọi cô cùng đi ăn cơm.

Đỗ Vi Ngôn cười hì hì buông bút cầm trong tay xuống, đứng lên:“Đi thôi.”

Thức ăn ở căn tin của viện nghiên cứu từ trước đến nay không tệ, Đỗ Vi Ngôn uống nước dưa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tivi đặt cao cao ở phía trên bây giờ đang phát tin tức giữa trưa.

“Tiểu Đỗ, cậu có biết cuối tuần sau chúng ta sẽ đi Minh Võ không? Buổi sáng tớ nghe viện trưởng nói.....”

Nói đến Minh Võ, Đỗ Vi Ngôn bỗng nhiên nhớ lại những việc ngày hôm qua mình trải qua ở sở công an, nhin không được nói cho đồng nghiệp: “A, đúng rồi..... Cậu biết không ngày hôm qua tớ đến sở công an tỉnh một chuyến.....”

“Để chào mừng năm mươi năm thành lập châu tự trị dân tộc Hồng Ngọc, bí thư tỉnh ủy xxx đến Hồng Ngọc, cùng nhân dân toạ đàm, đồng thời gặp gỡ đại biểu các ngành nghề”

Đỗ Vi Ngôn ngừng câu chuyện, ánh mắt không tự chủ được lại nâng lên, nhìn hình ảnh từng cảnh từng cảnh lướt qua, cuối cùng dừng ở giữa phòng hội nghị. Bí thư đang cùng quần chúng nhân dân toạ đàm. Mà phát thanh viên phát âm rõ ràng: “..... Điều này thể hiện đầy đủ sự quan tâm sâu sắc cùng hy vọng tha thiết của Trung ương Đảng, Viện quốc vụ đối nhân dân dân tộc, thể hiện đầy đủ mong ước tốt đẹp, thâm tình, tình nghĩa thấm thiết của nhân dân các dân tộc trong cả nước đối với nhân dân dân tộc, thể hiện trọn vẹn phần đầu đoàn kết của cộng đồng các dân tộc, tinh thần thời đại cùng tương lai tươi sáng, cộng đồng phát triển phồn vinh.”

Màn ảnh lại xoay quanh một vòng phòng hội nghị, mà bất ngờ, lại ở một góc ngừng vài giây.

Giống như có một bàn tay to bắt lấy trái tim Đỗ Vi Ngôn, đem toàn bộ máu ra từ trong khoang tim, vô cùng nhanh chóng ép vào tứ chi — cái loại cảm giác nghẹt thở cùng choáng váng mê hoặc ở trong khách sạn lại hiện lên, càng mãnh liệt hơn.

Người đàn ông kia dựa vào sofa, mặc dù là ngồi, bóng dáng vẫn mảnh khảnh mà thẳng thớm như cũ, như là đốt trúc, như là ngọn núi cao và dốc — mà khuôn mặt

Khuôn mặt của hắn là như vậy sao? Anh tuần khiến người ta cảm thấy trầm tĩnh? Anh tuần mang theo vài phần cương quyết?

Hình như là hắn, nhưng lại không giống hắn.

Đỗ Vi Ngôn cơ mà vào đến miệng lại nghẹn ở cổ họng, trên không hơn, dưới không kém.

Cô muốn cúi đầu. Nhưng mà, cho dù là ở trong TV, ánh mắt người đó lại có cảm giác giống như máy quay phim, xuyên thấu qua màn ảnh, sức xuyên thấu trần trụi, kỳ tích mà thoát khỏi gông cùm xiềng xích của thời gian và không gian, cùng cô đối diện.

Mãi cho đến khi tin tức này kết thúc, Đỗ Vi Ngôn mới lấy chút ý chí còn sót lại, nhìn thoáng qua thời gian ở một góc màn hình TV -12:29:20— thời gian ngưng trệ thật sao? Hay là những hồi ức lại bất ngờ hiện ra, đem chính bản thân mình bao phủ?

Nói như vậy, đem qua ở đại sảnh nhìn thấy người kia, thật sự là hắn sao?

.....

8. (chương 3 - Phần 1)

Có một loại yêu, ai dám nói 3.1

“Tiểu Đỗ, này, Tiểu Đỗ!” Tiếng Tiểu Lương truyền tới, cuối cùng cũng khiến cô bừng tỉnh từ một loại trạng thái gần như mộng du, “Đỗ Vi Ngôn! Làm sao cậu chỉ nói có một nửa thế hả?”

Đỗ Vi Ngôn phục hồi lại tinh thần, đã quên chính mình lúc trước nói cái gì đó, cúi đầu ho khan một tiếng, sắc mặt hơi lúng túng: “Ban nãy tớ nói gì thế?”

“Cục Công an!” Tiểu Lương có chút bất mãn nhắc nhở cô từ mẩu chốt..... “Cậu quên rồi?”

Bỗng nhiên không còn hứng thú tiếp tục nói chuyện phiếm, Đỗ Vi Ngôn vội vàng vàng ăn hết phần cơm, từ một đầu bàn ăn, đứng lên: “Thật ra không có gì đâu..... Tớ đi đến phòng thí nghiệm đây.”

Tiếng máy vi tính ù ù vang lên, liên tục sàng lọc và so sánh tài liệu ngôn ngữ.

Đỗ Vi Ngôn trốn ở phía sau những âm thanh có tần suất ổn định như vậy, có một loại cảm giác an tâm. Ngón tay cô nhẹ nhàng gõ vào mặt bàn màu trắng, nhìn đồ thị công việc trên màn hình máy vi tính kéo dài một chút, rồi lại rút ngắn, giống như một trò chơi hoán đổi hình ảnh.

“Tiểu Đỗ, cô có chuyển phát nhanh.”

Đỗ Vi Ngôn buông ống nghe điện thoại xuống, quay người đi đến cửa nhận chuyển phát nhanh.

Vừa mở ra đã thấy, là thư mời đến dự hội nghị nghiên cứu và thảo luận ngữ pháp Hán ngữ do một trường đại học nào đó ở thành phố bên đứng ra tổ chức, thời gian là tháng sau, mời cô đến tham luận tại hội nghị.

Gần hai năm nay, thư mời như thế này, không biết cô đã từng nhận được bao nhiêu. Mỗi lần nhận được, cha Đỗ Vi Ngôn đều trêu đùa cô nói: “Con đây, chỉ cần dựa vào mấy công trình ngôn ngữ này thôi, cũng đủ cơm ăn cả đời rồi.”

Cô hiểu ý tứ của cha, một mặt đương nhiên là có vài phần tự hào về con gái; Mặt khác, lại nhắc nhở thúc đẩy cô, trong việc nghiên cứu không nên giẫm chân tại chỗ, không tìm tòi phá6 triển.

Đỗ Như Phỉ, cha của Đỗ Vi Ngôn là một chuyên gia về nhân loại học tiếng tăm lừng lẫy của đại học A, yêu thích nhất là chụp ảnh, mỗi ngày đều vác máy chụp ảnh to to nhỏ nhỏ và giá ba chân bốn ba khắp nơi từ thành thị đến nông thôn. Hai năm trước về hưu, bởi vì ảnh hưởng của đam mê này, ngay cả phương hướng nghiên cứu cũng đã chuyển thành tín ngưỡng dân gian, hơn nữa không chỉ một lần than tiếc: “Chao ôi, nghiên cứu tín ngưỡng tôn giáo dân gian sớm vài năm thì tốt rồi. Việc này rất tốt, việc này rất có ý nghĩa.”

Mẹ cô mất sớm, để thuận tiện cho công việc, bản thân mình ở nội thành, mà cha già lại một mình sống trong một ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô thành phố Thiên Doãn, trồng hoa làm cỏ, rồi nhà du ngoạn, đã chơi là chơi hết mình. Cô liền khuyên Đỗ Như Phỉ: “Cha, cha có thể hứng thú ham thích chơi đùa, nhưng nhất thiết không được liều mạng như trước.”

Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Đỗ Vi Ngôn, đều cảm thấy nữ sinh khuôn mặt thoát nhìn còn có chút trẻ con này, có thể làm việc ở viện nghiên cứu thông tin ngôn ngữ, ít nhiều gì cũng là nhờ quan hệ của cha. Mỗi lúc như vậy, cho dù tính cách Đỗ Vi Ngôn rất hòa nhã, cũng sẽ không nhịn được mà có chút tức giận.

Bởi vì cô có thể hoàn toàn, không đổ mặt chút nào mà nói, bản thân mình có thể vào căn cứ phương ngôn quốc gia này, chính là bởi vì bài luận văn “Nghiên cứu nguyên bản phương ngôn điền tộc” 6ự mình làm kia.

Kết cấu của bài luận văn này, được thiết lập dựa trên nền tảng cơ sở lý thuyết ngữ pháp tạo sinh của Noam Chomsky.

Lý thuyết ngữ pháp tạo sinh có một quan điểm cực kỳ quan trọng, đó chính là ngôn ngữ của toàn nhân loại đều có điểm chung, nó không chỉ ra cụ thể là ở phần phát âm hay ngữ pháp, mà chỉ ra mỗi một loại ngôn ngữ, đều có một điểm chung nào đó 6huộc về tầng sâu nhất.

Sau khi lý thuyết này xuất hiện ở phương Tây, đã nhanh chóng phổ biến ra toàn thế giới, có rất nhiều người tranh cãi, nhưng đa phần những người còn lại là đồng ý tán thành. Đặc biệt là những người có tôn giáo tín ngưỡng, cho rằng lý thuyết này mới có thể nghiệm chứng giả thiết trong “Thánh Kinh”, rằng trước kia vào thời kì còn có tháp Babel toàn thế giới sử dụng cùng một loại ngôn ngữ, vì thế mà mừng rỡ như điên. Trên thực tế, nói chung tất cả mọi người đều như thế, đối với những 6hứ có chút mơ hồ, bao giờ cũng đặc biệt áp ủ thiện cảm và nhiệt tình.

Noam Chomsky sau khi sáng lập giả thuyết6 này, đã không ngừng khảo nghiệm các loại ngôn ngữ trên thế giới, bổ sung và nghiệm chứng. Nhưng giả thuyết này lại giống như là hang không đáy, cho dù ngành giáo dục đem bao nhiêu loại ngôn ngữ khác nhau bổ sung vào, vẫn khó có thể đưa ra kết luận. Suy cho cùng — không ai có thể nghiệm chứng được tất cả ngôn ngữ vô cùng vô tận trên thế giới này. Sau này, Noam Chomsky chuyển sang mặt trận chính trị, nhiệt tình vận động xã hội phản chiến, mà lý thuyết quý giá vĩ đại ông lưu lại này, đương nhiên cũng có người tiếp tục chứng minh và bổ sung.

Thời gian này, Đỗ Vi Ngôn đưa ra công 6rình “Khảo chứng phương ngôn điền tộc”, ngoài tầm quan trọng đối với giới ngôn ngữ học, còn giống một sự kiện như thế này:

Mọi người đều biết $1+1=2$, nhưng chỉ có mình Trần Cảnh Nhuận tiếp cận tốt nhất, chứng minh giả thuyết Goldbach và đoạt được viên ngọc trên vương miện toán học.

Đỗ Vi Ngôn ở trong luận văn miêu tả phương ngôn điền tộc, chính là một loại ngôn ngữ gần như thần tích. Cô nói rằng, bất kể là hệ ngôn ngữ nào, hệ ngôn ngữ Ấn Âu, hệ ngôn ngữ Hán Tạng, hệ ngôn ngữ Phi-Á..... Đặc thù và kết cấu của mỗi một loại ngữ hệ, đều có thể tìm được ở trong ngôn ngữ điền tộc.

Giống như bình luận của một tạp chí ngôn ngữ nước ngoài nổi tiếng có uy tín:

“Trời ơi! Phát hiện ra loại ngôn ngữ này, giống như là chúng ta tìm được một hạt mầm ngôn ngữ- sau đó, bất kể một loại ngôn ngữ nào của nhân loại đều từ một tế bào của nó mà tiến hóa lên. Nó giống như là thượng đế của ngôn ngữ.”

Từ trên 6ap chí ngôn ngữ học nghiêm ngặt và chặt chẽ như vậy tìm được một bình luận gần như duy tâm, quả là một kỳ tích.

Đương nhiên, ý nghĩa quan trọng nhất trong học thuật của ngôn ngữ điền tộc là ở chỗ, nó dùng phương thức tiếp cận ngược, chứng minh giả thiết Lý 6huyết ngữ pháp tạo sinh của Aoam Chomsky.

Trong quá khứ, các học giả đã nỗ lực đem hết ngôn ngữ này đến ngôn ngữ khác, giống như là nhồi cho vẹt ăn, nhét vào trong giả thiết này, sửa chữa, chứng minh không ngừng. Mà ngôn ngữ điền tộc, lại ngược với dòng ý nghĩ trên, nó bao hàm tất cả các yếu tố ngôn ngữ mà hiện nay mọi người có thể nghĩ đến. Sự tồn tại của nó, đủ để chứng minh, ngữ pháp tạo sinh, đã không còn là giả thiết nữa, mà đã được chứng minh bằng các lý luận khoa học.

Trong khoảng thời gian nửa năm ngắn ngủi, bài luận văn này được vô số tạp chí nổi tiếng và hệ thống nghiên cứu khoa học trích dẫn. Học giả trẻ tuổi Đỗ Vi Ngôn, giống như là một ngôi sao mới từ từ nổi lên trong giới ngôn ngữ học, mức độ bùng nổ, không thua gì F4 năm đó ngang 6rời xuất thế.

Giống như khi Đỗ Như Phỉ cùng cô trêu đùa nói :“Thật ra con có thể miệng ăn núi lở.”

Đi nước ngoài phỏng vấn, gặp gỡ nghiên cứu và thảo luận, vào viện nghiên cứu, mọi thứ đều được vạch ra rõ ràng.

Đỗ Vi Ngôn đứng sát bên cửa sổ đọc thư mời, vừa lúc đồng nghiệp đến phòng làm việc thông báo:“Cuối tuần đi công tác, đi Minh Võ.”

Tiểu Lương cười nói:“Minh Võ à? Cuối cùng cũng phải đi.”

Đỗ Vi Ngôn trong lòng thở ra một hơi, đúng lúc có lý do từ chối lời mời của bên kia. Cô ngồi xuống, viết email, giải thích đơn giản tình hình, sau đó gửi đi.

“Lần này phải chuẩn bị sẵn sàng đi, dám chắc là sẽ trường kì kháng chiến.” Tiểu Lương lời nói chuẩn xác nói,“Chính phủ xem trọng Minh Võ như vậy, nghe nói lần trước chủ trương xây dựng thành phố, tiện thể đưa luôn các giáo sư khoa lịch sử qua đó ở nửa năm.”

“Ồ, đúng như vậy à. Minh Võ chính là trạm kế tiếp của Hồng Ngọc đấy. Điểm thí nghiệm Minh Võ, khai phá rất tốt, chính là trạm kế tiếp của điền tộc Hồng Ngọc. Có điều là Hồng Ngọc có liên quan đến các tộc người, càng phải thận trọng hơn. Cho nên, điểm thí nghiệm này, sẽ phải làm tốt một chút.”

Đỗ Vi Ngôn không nghe đám đồng nghiệp sôi nổi ồn ào nói chuyện phiếm nữa, gọi điện thoại cho cha.

Rất lâu sau, Đỗ Ahur Phỉ mới nhắc máy, Đỗ Vi Ngôn đoán ông không ở 6rong nhà.

“Cha, cha đã uống thuốc chưa?”

Đỗ Như Phỉ ha hả cười vài tiếng, hình như hơi chột dạ.

Đỗ Vi Ngôn nghe vậy có phần lo lắng:“Sao cha cứ quên uống thuốc thế! Còn như vậy nữa, con thật sự muốn mời một cô giúp việc đến chăm sóc cho cha. Nếu không cha quay về ngay đi.....”

“Không quên không quên, ôi! Con gái, cha đang điều chỉnh tiêu điểm mà, lát nữa sẽ nói chuyện với con.” Ông thật sự nghiêm túc muốn đặt điện thoại xuống.

Đỗ Vi Ngôn vội vã nói câu nói cuối: “Cha, cuối tuần con đi Minh Võ công tác, có thể phải đi rất lâu, cha nhớ chú ý đến thân thể.”

“Được rồi! Đi đi.” Đỗ Ahur Phỉ cười nói, “Đến nơi gọi điện thoại cho cha, chính mình phải cẩn thận đấy.”

Chú thích:

(1) Noam Chomsky: một nhà ngôn ngữ học, nhà triết học, nhà khoa học nhận thức, nhà hoạt động chính trị. Chomsky được cho là người sáng lập ra lý thuyết ngữ pháp tạo sinh (generative grammar), được xem là một trong những đóng góp quan trọng nhất đối với ngành lý thuyết ngôn ngữ trong thế kỷ 20.

vi.wikipedia.org/wiki/Noam_Chomsky

(2) Câu chuyện về tháp Babel và ngôn ngữ loài người

Về tiếng nói của con người, có 1 truyền thuyết thú vị về nguồn gốc của nó – truyền thuyết Tháp Babel (Babel là tên gọi Hebrew của Thành phố Babylon – Iraq). Hồi xưa, con người đều có chung 1 tiếng nói và đều cùng ở chung 1 chỗ. Con người, lần đầu tiên muốn xây dựng 1 công trình vĩ đại mà không phải để thờ tụng hay ca ngợi Thượng Đế, mà để vinh danh chính mình, ghi lại tên tuổi với đời sau. Họ mong muốn dựng nên một tòa tháp với đỉnh cao chạm đến tận Thiên đường.

Điều này đã làm Thượng Đế nổi giận, Ngài cho rằng con người đã dám cùng nhau làm 1 việc tày đình như vậy thì không gì có thể ngăn cản họ làm những điều còn táo bạo hơn về sau. Vì vậy, Ngài đã khiến cho con người nói những ngôn ngữ khác biệt, phân chia con người ở rải rác nhiều nơi khác nhau để họ không thể hoàn thành xây dựng tháp Babel được nữa. Tháp Babel, mãi ko thể vươn đến trời cao.

Người ta không nhắc đến tại sao tòa tháp này sụp đổ mà chỉ giải thích tại sao nhiều ngôn ngữ khác nhau ra đời mà thôi. Tuy nhiên cũng có số ít tài liệu cho rằng Thượng đế đã tạo nên 1 cơn gió mạnh kéo đổ tòa tháp này.

Câu chuyện này có nhiều điểm thú vị, nó vừa giải thích nguồn gốc các ngôn ngữ khác nhau; giải thích tại sao con người sống rải rác nhiều nơi khác nhau, vừa nói lên một điểm là làm việc gì cũng phải “Thuận thiên”, và cũng cho thấy một điều nếu mọi người đều nói chung một “tiếng nói/ngôn ngữ” thì có thể làm được những việc lớn lao.

Nguồn: thetutran.multiply.com/journal/item/89

vi.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A1p_Babel

(3) Trần Cảnh Nhuận, nhà toán học Trung Quốc, được vinh danh khi họ của ông được đặt cho tên của một huy chương của Hiệp hội toán học quốc tế, huy chương Trần (huy chương Chern)

Tham khảo: Cách đọc sách của các nhà Toán học nổi tiếng:

9. (chương 3 - Phần 2)

Có một loại yêu, ai dám nói 3.2

Đỗ Vi Ngôn thu thập hành lý, lúc ngồi trên xe do hội nghị hiệp thương chính trị phái tới, đang là một sớm mùa thu sương mù giăng lối. Cô vô cùng vui mừng vì không phải ngồi cùng xe với Giang Luật Văn. Thật

ra trước khi xuất phát cảm giác lo lắng này vẫn cứ quẩn quanh mình, cho đến khi chiếc xe màu trắng chạy đến trước mặt, cô mới thấy bản thân mình giả vờ ngớ ngẩn. Giang Luật Văn làm sao có thể đi cùng mình? Nhiều lắm là qua mấy ngày ở Minh Võ, bọn họ còn có thể gặp nhau vài lần ở các buổi hội nghị tọa đàm.

Từ thành phố Thiên Doãn đến thị xã Minh Võ, phải chạy dọc tỉnh Lâm Tú. Địa hình tỉnh Lâm Tú nhiều núi nhiều sông, khoảng cách đường thẳng trên bản đồ trông như rất ngắn, nhưng trên thực tế thời gian chuyển động vòng vèo trên đường, cũng bằng mấy lần lộ trình đi không ngừng nghỉ. Mấy năm nay tuyến giao thông cao tốc trong tỉnh nhanh chóng phát triển, từ các tỉnh miền Bắc, tới Minh Võ, lộ trình ngắn lại đến bốn giờ đồng hồ, nếu như từ hướng nam qua Hồng Ngọc, đương nhiên hao phí càng nhiều thời gian.

Đỗ Vi Ngôn ngồi ở hàng cuối cùng, xe chạy vào một đường hầm dài dằng dặc, toàn bộ ánh sáng đều bị đường hầm màu đen cản nuốt, chỉ còn hai dãy đèn đường trên tường hầm, liên tục động lại thành hai đường ánh sáng ngọc rực rỡ lan tỏa, tràn ra trong tầm mắt.

Bài hát trong tai nghe đang xa xôi cất lên: “Hoa rơi vào bùn đất, em bước vào trò chơi, nếu như anh thích chơi cờ, em tình nguyện bước vào bàn cờ.....”

Giọng nữ nhẹ nhàng du dương đến kỳ diệu, mà thân thể Đỗ Vi Ngôn đang rơi vào trong bóng tối, cuối cùng cũng có chút tình cảm ấm áp trào tới, cô hơi giật mình tựa vào cửa sổ xe, trông thấy mặt mình được phản chiếu rất rõ nét, chớp mũi để trên thủy tinh, thở ra một màn sương trắng lơ lửng.

Từ khi nào, mình lại trở thành người có thể dễ dàng bị ca từ làm cho tâm tư xúc động như vậy?

Cô gái trong hư ảo khe khẽ cười cười, má lúm đồng tiền nho nhỏ, giống như một bông hoa nhỏ, không nhanh không chậm nở ra.

Chạy ra khỏi đường hầm rộng lớn nóc cong cong, bác Tôn lái xe cho xe dừng ở trong một khách sạn nhỏ ven đường, quan tâm nói: “Ồ chỗ này ăn cơm trưa đã, rồi hãy đi?”

Thật ra cũng không còn lựa chọn nào khác. Nhóm lái xe thường đi qua con đường này đều biết, trên đường này, cũng chỉ ở nơi này mới có thể nghỉ ngơi giảm xóc một chút, lại đi tiếp, chính là một đường cao tốc, toàn bộ hành trình chạy thẳng đến Minh Võ, muốn ăn cơm cũng không có chỗ.

Đỗ Vi Ngôn nhảy xuống xe, mệt mỏi duỗi lưng, vận động gân cốt, có mưa bụi nhỏ hơi lạnh của mùa thu rơi vào trên gáy, nhỏ từng giọt từng giọt ẩm ướt, dường như có thể làm ướt lông mi người ta, nhìn ra thế giới bên ngoài sương mù như nước.

Một nhóm bảy người ngồi xuống trong căn phòng nho nhỏ, tùy thích chọn vài món ăn. Quay đầu nhìn ngoài phòng, trời mùa thu mưa càng lúc càng lớn, rơi trên mặt đất, giống như mũi tên mạnh mẽ. Bà chủ rất nhanh bưng đồ ăn lên, thịt băm ớt xanh, thịt sầy đậu phụ khô, rau xào, ba chấu sành đầy ắp.

Món ăn nhà nông bình thường, nhưng hơn hẳn ở nguyên liệu tươi sống. Hơn nữa từ sáng sớm đã bắt đầu ngồi xe, mọi người đều không tránh khỏi có chút mệt nhọc, một đám ăn như hổ đói, như gió cuốn mây tan đem cả ba món ăn ăn sạch sẽ.

Ông chủ rút ra điều thuốc, đi lên nói chuyện phiếm, bác Tôn nghe xong hồi lâu, mờ mịt nói: “Ông ta..... Nói cái gì thế?”

Đỗ Vi Ngôn nhin cười, tạm thời ở giữa làm phiên dịch: “Ông chủ hỏi bác đi đến nơi nào?”

Cũng không chờ bác Tôn trả lời, cô liền hì hì cười nói với ông chủ: “Minh Võ.”

Tỉnh Lâm Tú hướng ra ngoài mười dặm, tiếng địa phương rất khác nhau. Nghe thấy Đỗ Vi Ngôn một hơi nói tiếng địa phương chính hiệu, sắc mặt ông chủ mờ mịt có vài phần kinh ngạc mừng rỡ: “Cô gái, cô là người ở đây?”

Nói chuyện với đồng hương, hết sức vui vẻ, ông chủ lấy tiền cũng không cần số dư, còn tươi cười nói: “Lúc trở về lại ghé qua đây ăn nhé.”

Tiểu Lương nén cười, thấp giọng nói: “Cậu đúng là không biết xấu hổ.”

Đỗ Vi Ngôn trừng mắt nhìn: “Xuyt! Khi quay lại còn có thể được giảm giá đấy.”

Đều không mang theo ô, may mắn là xe dừng không quá xa, bọn họ một đám cầm áo khoác che ở trên đầu, bước nhanh chạy về phía chiếc xe.

Bác Tôn khởi động mấy lần, xe vẫn cứ run run tại chỗ, lại im hơi lặng tiếng mà chết máy. Bác lớn tiếng chửi mắng một câu, quay đầu nói: “Tôi đi xem.”

Trên xe tổng cộng cũng chỉ có một chiếc ô, Đỗ Vi Ngôn ngồi ở vị trí dựa sát vào cửa sổ, vội vàng cầm lấy cầm ô nói: “Cháu che giúp bác.”

Gió lớn trong cơn mưa, giống như kênh rạch chẳng chịt, ào ào giội lên chân người đi đường.

Đỗ Vi Ngôn biết giấy đã ướt đầm rồi, không nhịn được chà chà chân, hỏi bác Tôn: “Thế nào ạ?”

Bác Tôn ủ rũ lắc đầu, chà xát tay: “Không có biện pháp rồi.”

Đúng lúc bó tay không có cách giải quyết, có bốn chiếc xe từ xa xa trước sau chạy nhanh đến, nhanh như chớp, từ một chấm đen nhỏ, cho đến khi gặp thoáng qua, thời gian chỉ là vài giây đồng hồ.

Bọt nước bắn tung tóe lên, Đỗ Vi Ngôn đứng ở một bên đường quốc lộ, không kịp tránh né, bản năng khi gặp chuyện kinh hoàng chính là đem mặt quay về bên trong, theo tiềm thức nhắm hai mắt lại.

Chỉ nghe thấy liên tiếp vài tiếng phanh lại, chiếc ô trong tay Đỗ Vi Ngôn cũng rơi ở một bên, trên người chợt lạnh, sau đó cảm thấy da thịt ẩm ướt, trong lòng cô đau thương kêu lên một tiếng, không dám mở mắt ra xem bộ dạng thê thảm của mình lúc này.

Trái lại sắc mặt bác Tôn rất vui vẻ, vừa lấy khăn tay từ trong túi đưa cho Đỗ Vi Ngôn, vừa nhanh chóng nghênh đón đoàn xe, hướng về phía một người lái xe đang xuống xe, lão luyện chào hỏi: “Sư phó, giúp chút việc đi?”

Phía bên kia có bốn chiếc xe, đều lẻ loi một vài người ngồi thoải mái. Người lái xe thấy Đỗ Vi Ngôn cả người bị nước bùn bắn lên tung tóe liền chạy về cùng người trên xe trao đổi vài câu, cuối cùng quyết định để cho bọn họ đi nhờ xe. Sáu người trên xe chia ra nhét vào trong ba chiếc xe, trong đó có một chiếc SUV ngừng lại ở trạm dịch vụ đằng trước.

Đám đồng nghiệp bắt chập mưa to vẫn đổi xe, Đỗ Vi Ngôn đi theo Tiểu Lương, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, xe đã ngồi đầy rồi.

Người lái xe có phần bất đắc dĩ nhếch miệng cười cười, mắt lại nhìn cô gái trẻ tuổi quần áo phong phanh cả người lại ướt đầm, cuối cùng chỉ chỉ vào chiếc xe bên kia: “Này, cô chờ một chút, để tôi đi hỏi đã.”

Trong mưa to tầm tã, Đỗ Vi Ngôn đi về phía chiếc xe màu đen kia, không ngừng nói với lái xe: “Cảm ơn anh.”

Lái xe giật ra cửa bên ghế phụ, cười nói: “Không có gì.” Lại cúi đầu xuống nói với người nọ ở phía sau xe, “Làm phiền rồi, Dịch tiên sinh.”

Chỉ nghe thấy người nọ ở phía sau không nặng không nhẹ đáp lại một tiếng, Đỗ Vi Ngôn theo bản năng muốn ló người nhìn xem người ở phía sau trông như thế nào, chỉ là ánh mắt lướt qua mấy cái vali trên ghế phụ, rõ ràng ghế phụ không thể ngồi, bỗng nhiên cô có chút lúng túng không biết làm sao.

Vẫn là thanh âm kia như cũ nhàn nhàn truyền đến: “Để cho cô ấy ngồi phía sau đi.”

Không biết có phải do mùa thu bỗng nhiên rét lạnh hay không, Đỗ Vi Ngôn chợt sợ run cả người, rằng không ngừng va vào nhau lập cập..... Thanh âm này, vì sao lại quen thuộc như vậy? Lúc cô vòng trở lại đi về chỗ ngồi phía sau, thấy chính mình đập vào mấy vũng nước nho nhỏ, bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa trực tiếp ngã ngập vào trong.

Cửa xe đóng lại thật mạnh.

Cô không nhịn được, nâng mắt lên, thử quan sát người ngồi bên cạnh.

Là một người đàn ông trẻ tuổi, trong tay giơ lên một quyển tạp chí, hoàn toàn che khuất khuôn mặt của hắn.

Đỗ Vi Ngôn trong lòng hơi giật mình, nhìn thấy đó là một quyển tạp chí ngôn ngữ, phần in ở góc trang bìa là hai chữ “Điền tộc” — cô biết rằng, phong trào này của ngành giáo dục còn chưa qua. Hơn nữa phong trào này đến nay vẫn chưa hết nhiệt, điều đó có ý nghĩa là, Đỗ Vi Ngôn cô, vẫn như cũ là con cưng của giới học thuật. Với một học giả trẻ tuổi mà nói, lúc này trông thấy thuật ngữ đó, có phần bất ngờ, đương nhiên cũng có phần kiêu hãnh.

Đỗ Vi Ngôn rất nhanh phục hồi lại tinh thần, đẩy lòng lướt qua vài phần kinh ngạc, người ngồi trong chiếc xe này..... Vì sao lại có hứng thú với tập san chính của ngôn ngữ học như vậy?

Người nọ dường như biết cô đang quan sát mình, chậm rãi buông tạp chí xuống.

Hắn có một đôi con ngươi kì lạ, màu sắc vô cùng trong trẻo, giống như đá Huyền Vũ màu đen thời xa xưa. Cho dù hấp thụ toàn bộ ánh sáng bên ngoài, nhưng nó cũng không lóng lánh, cho dù cao quý thu hút người ta, cũng luôn ẩn đi màu sắc ở bên trong.

Đỗ Vi Ngôn hô hấp trong nháy mắt cứng đờ, cái tên kia ở trên môi gần như đã thốt ra –

Nhưng mà người lái xe đằng trước ngoảnh đầu lại hỏi một câu:“Dịch tiên sinh, có thể khởi động xe được chưa?”

Dịch tiên sinh?

Chân mày Đỗ Vi Ngôn nhẹ nhàng nhếch lên, cái tên kia thuận thế nuốt xuống dưới, cô há miệng thở dốc:“Anh tên gì?”

Hỏi hắn một đằng, hắn trả lời một nẻo:“Vẫn là phong cách như xưa, giúp đỡ em, em sẽ không nói một tiếng cảm ơn.”

Thanh âm người đàn ông trẻ tuổi giống như mây trôi nhẹ nhàng bay tới, dường như có ý cười, nhưng trong ánh mắt của hắn, lại không mang theo nửa phần độ ẩm, giống như là mưa lạnh giờ phút này đang trút nước xuống ngoài cửa sổ.

Hắn đem tạp chí đặt ở một bên, ý cười trên khóe miệng từ nhạt nhẽo, dần dần tụ lại thành mãnh liệt nồng đậm, cuối cùng chậm rãi chảy xuôi, lan tràn đến trong mắt, vẻ anh tuấn khó có thể nhìn gần.

Anh tuấn như vậy, khiến cho đáy lòng người ta bất an.

Đỗ Vi Ngôn chú ý tới một câu hắn nói “Phong cách xưa”, trong lòng hồi hộp, hai tay nắm lại, đầu ngón tay gần như bầu vào lòng bàn tay.

Phong cách xưa..... Hắn ám chỉ..... Những chuyện mình đã làm trước đây?

Hình như hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ đưa tay, mỉm cười nói:“Dịch Tử Dung.”

10. (chương 4 - Phần 1)

Có một loại yêu, ai dám nói 4.1

Hắn vươn tay về phía cô, lại ngừng lại, cục diện bế tắc trong khoảnh khắc. Mà không biết vì sao, Đỗ Vi Ngôn cảm thấy, ngay cả khoảnh khắc ngừng lại này, cũng là do hắn cố ý.

Đến khi Đỗ Vi Ngôn muốn đem tay rút về, lại phát hiện ra, rõ ràng là, Dịch Tử Dung tạm thời không có ý định buông cô ra.

“Đỗ tiểu thư, lần này đến Minh Võ, là vì việc gì?” Hấn cười như có như không hỏi, môi mỏng nhếch lên có phần nhợt nhạt, nhưng đường nét vẫn đẹp như xưa, “Công sự sao?”

Đỗ Vi Ngôn vội vàng dời tầm mắt, gật đầu: “Công sự.”

Dịch Tử Dung cười cười, buông tay cô ra: “Vẫn là khảo sát phương ngôn?”

Bầu không khí bỗng nhiên phủ lên tầng tầng lớp lớp nặng nề vô hình, Đỗ Vi Ngôn gật đầu, coi như ngầm thừa nhận.

Quần áo vừa rồi ướt đầm ở dưới hệ thống sưởi đang mở trong xe được hong khô một chút, Đỗ Vi Ngôn xê dịch qua một bên xe, chỉ cảm thấy cả người không thoải mái. Cô thỉnh thoảng len lén nhìn Dịch Tử Dung, nhưng hấn một mình cầm lấy quyển tạp chí kia, gần như che khuất nửa khuôn mặt, xem rất chuyên tâm nghiêm túc, không để ý đến cô nữa.

Đỗ Vi Ngôn quay đầu, nhìn mưa bụi rơi xuống ngoài cửa sổ, trong lòng ước chừng xem còn bao lâu nữa mới có thể đến nơi, cuối cùng khe khẽ ho khan một tiếng: “Đừng.....”

Dịch Tử Dung buông quyển tạp chí ra, vẻ mặt phức tạp liếc nhìn cô một cái, nhưng chẳng nói lời nào.

“Em nói là..... Còn bao lâu nữa thì tới Minh Võ?” Đỗ Vi Ngôn trong phút chốc biết mình đã phạm phải sai lầm, hấn cũng không nói gì, chẳng lẽ không hiểu đúng ý mình? Thế là vội vàng bổ sung thêm một câu, “Em không có ý tứ khác.”

Người lái xe ở phía trước trả lời: “Còn hơn hai giờ nữa.”

Cô “A” một tiếng, mắt thấy Dịch Tử Dung lại bắt đầu lật tạp chí, cuối cùng vẫn không nhin được, chậm rãi cởi áo khoác ra. Bên trong còn có chiếc T-shirt dày, cô chỉ có thể tạm dựa vào đó, cũng không nhúc nhích.

Tình hình giao thông không tệ. Xe đi trên đường cũng bình an. Dịch Tử Dung để tạp chí xuống, lúc nghiêng đầu nhìn Đỗ Vi Ngôn, cô dựa vào một bên xe, đã ngủ rồi.

Cô vẫn có thể ngủ được? Nên nói, gặp nhau như vậy đối với cô mà nói thật sự chẳng là gì? Dịch Tử Dung hơi nghiêng mặt, trong ánh mắt có vài phần nghiên ngắm, thản nhiên nhìn về phía cô.

Cô nghiêng người, đầu hơi ngã xuống, ánh sáng bị nước mưa thấm ướt êm dịu mỏng manh, rơi vào bên gáy trắng nõn, những sợi tóc chĩnh tề hai bên khiến cho hình ảnh lưu lại tràn ra đậm nhạt không đều. Giống như tranh bát mặc(1) tả ý.

Hấn chỉ nhìn một lát, con người trông càng đen càng đậm hơn. Sau một lúc lâu, gõ gõ vào lưng ghé dựa cửa lái xe, ra hiệu cho anh ta chỉnh độ ẩm cao lên một chút.

Xe tiến vào bên trong khu vực Minh Võ, bởi vì mưa gió lúc hoàng hôn, sắc trời đã gần tối.

Lúc phanh lại, Đỗ Vi Ngôn giật mình tỉnh giấc, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đã đến khách sạn Minh Võ rồi. Cô nhìn người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết có nên đánh thức hấn hay không.

Người lái xe quay đầu lại, ra hiệu cho cô xuống xe, Đỗ Vi Ngôn như được đại xá, hướng về phía anh ta cười cười cảm kích, đẩy cửa xe ra.

Một chút gió lạnh mang theo mưa nhỏ cuốn vào, lúc Đỗ Vi Ngôn đang khom người muốn đi ra ngoài, không hiểu sao cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm phía sau lưng mình.

Cô do dự một lát, vẫn ngoảnh lại. Mà Dịch Tử Dung nhắm mắt như cũ, đường nét một bên mặt đẹp vô cùng, chưa hề nhìn về phía cô.

Cổng khách sạn treo biểu ngữ: Chào mừng các vị chuyên gia đến khảo sát.

Các đồng nghiệp đến trước cô, đã đi về phòng từng người rồi, Đỗ Vi Ngôn hỏi số phòng, quay người đi lên tầng hai.

Tiểu Lương đang thu dọn hành lý, vừa quay đầu thấy Đỗ Vi Ngôn tiến vào, cười nói: “Hành trình hôm nay thuận lợi quá.”

Đỗ Vi Ngôn đứng ở cửa hồi lâu, vẻ mặt biến đổi không ngừng, cuối cùng khi mở miệng, có loại cảm giác trời sụp xuống dưới: “Hành lý của tớ đâu?”

Sau khi rồi ren tìm kiếm, cuối cùng xác định ra, là người lái xe tốt bụng kia đem va li hành lý của cô bỏ vào cốp xe Dịch Tử Dung, bây giờ xe của bọn họ có lẽ đang chạy vào trong vùng núi non trùng điệp của Hồng Ngọc cách xa Minh Võ.

Tạm thời không thể nghĩ ra cách nào, Đỗ Vi Ngôn chỉ có thể tìm Tiểu Lương mượn bộ quần áo, trước tiên đi tắm rửa. May là ví tiền với giấy chứng nhận đều ở trong túi nhỏ mang bên mình, cùng lắm thì ngày mai đến cửa hàng tổng hợp mượn một vòng, đem những thứ cần bổ sung mua đầy đủ là xong.

Đang sấy tóc, bác Tôn đến gõ cửa, phấn khởi nói: “Tiểu Đỗ, vừa rồi lúc chiều người lái xe kia gọi điện thoại đến đây cho chúng ta, nói là hành lý của cô chậm nhất đến tối ngày mai được chuyển lại cho cô.”

Trên đường đi gặp phải đủ loại bất trắc, cùng với tâm tình lên lên xuống xuống, cuối cùng trong giờ khắc này. Đỗ Vi Ngôn thành tâm thành ý bật cười, nói: “Ồi chao! Thật tốt quá!”

Đêm nay mọi người đều có phần mệt nhọc, tắt đèn đi ngủ sớm. Đỗ Vi Ngôn nằm trên giường, rõ ràng là mệt mỏi rồi không chịu nổi, nhưng vẫn không thể nào ngủ được. Mắt mở, trống rỗng nhìn lên phía trên, giống như nơi đó tồn tại một khuôn mặt quen thuộc nhưng không thể nhìn thấy.

Đỗ Vi Ngôn cố gắng nhắm mắt lại, tiếng vang của điều hòa nhắc nhở cô, đây là ở trong thế giới mà mình quen thuộc.

Những lúc phân tích ngữ âm vô cùng mệt mỏi, cô lại muốn xem Variety show của Đài Loan. Những lúc không làm việc, nhiệt tình tìm một quán cà phê ngoài trời, chọn lấy một tách trà Blueberry. Vào những lúc gần người, trong bầu không khí thành thị mang theo nóng nực, bụi bặm quất vào mặt. Bởi vì tuổi còn trẻ, còn có chút hư vinh nho nhỏ, thích hưởng thụ những lời ca tụng của người khác. Thuộc về cô, cũng thuộc về thế giới này, chúng sinh phồn hoa.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, hình ảnh ấy trong ảo giác hiện ra.

Đó là một người đàn ông rất đẹp, rất anh tuấn, đang nghiêng mặt, lặng lẽ không lên tiếng mím môi nhìn cô.

Dịch Tử Dung..... Hắn là Dịch Tử Dung sao?

Thanh âm giữa môi răng thì thảo muốn phát ra, hơi đứt quãng, giống như là nói mê, thế nhưng đến cuối cùng lời vừa ra khỏi miệng, Đỗ Vi Ngôn trong lòng thoáng hồi hộp, cô nghĩ rằng mình gọi lên, là một cái tên khác.

Sáng ngày hôm sau, bữa sáng ăn buffet ở khách sạn. Đỗ Vi Ngôn lột vỏ hai quả trứng luộc lòng đào, chấm xì dầu, ngon lành nuốt vào, hỏi Tiểu Lương: “Hôm nay có sắp xếp việc gì không?”

“A, ngày hôm nay gặp gỡ tiếp xúc với lãnh đạo cơ quan phụ trách văn hóa giáo dục của thành ủy, bọn họ cũng có ý tứ, muốn chiêu đãi một bữa.”

Nhân viên phục vụ đi qua bên người, Đỗ Vi Ngôn gọi cô ta lại: “Cô ơi, tôi muốn một ly nước lọc.”

“Được ạ, xin chờ chút.”

Đỗ Vi Ngôn quay lại nói với Tiểu Lương: “Nghe thấy không? Âm quật lưỡi(2) của cô ấy không rung, vẫn còn một chút mờ nhạt không rõ ràng.”

Tiểu Lương có phần cảm thán, trên đường đến đây, cũng không phải chưa từng chứng kiến thấy cảnh đường núi gập ghềnh, xem ra trong điều kiện địa lý bất tiện, lại thêm việc bảo hộ một số văn hóa có từ xa xưa, khiến cho nền văn minh của xã hội hiện đại không thể trong một thời gian ngắn xâm nhập vào ngay.

“Nhưng không thành vấn đề. Ngay cả điểm tâm sáng kiểu Quảng Đông cũng đã đưa vào, huống hồ là ngôn ngữ? Tuy là như vậy nhưng hàng ngày có thể tiếp xúc với nhiều thứ trong các chương trình phát thanh truyền hình mà.” Đỗ Vi Ngôn hạ kết luận, tiện tay nhận lấy ly nước trong tay nhân viên phục vụ, nét mặt tươi cười, “Cảm ơn cô.”

Chính quyền thị xã Minh Võ trước tiên cắt cử xe đưa đoàn người bọn họ đến trường cao đẳng trung học Minh Võ, bên đó có ba phòng học bỏ trống, được cấp cho bọn họ làm phòng thí nghiệm ngữ âm kiêm văn phòng.

Văn phòng là một tòa nhà cao tầng nhỏ ở bên cạnh khối nhà đang dùng để giảng dạy. Kết cấu gỗ, bước đi trên mặt sàn còn rung lên kẽo kẹt. Kỹ thuật viên đang lắp đặt thiết bị, ngoài cửa sổ tiếng học trò đọc sách vang vang truyền đến. Đỗ Vi Ngôn đứng trên hành lang thoáng trông về phía xa, dãy núi xa xa xanh như bột chàm, có lẽ bởi vì những cơn mưa từng rơi xuống, bầu không khí trong lành ẩm ướt, mơ hồ giống như câu thơ dưới ngòi bút Vương Duy: Tạnh mưa núi tản mây mù, chiều về lồng gió giao mùa thu qua.(3)

Tại một nơi đất trời như thế này, khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Tại nơi công tác như thế này, đi làm việc khiến cho cô nhớ tới một chốn khác xinh đẹp huyền ảo hơn nhiều, có chút giống như đang ngừng lại trong một thế giới đầy chất thơ.

(1) Bát mặc: Vẩy mực (một cách vẽ tranh thủy mặc)

(2) Âm quặt lưỡi (retroflex/retroflexed):

Âm được cấu âm bằng cách nâng đầu lưỡi đến tận đỉnh cao của ngạc cứng. Trong tiếng Việt, âm đầu / ʈ /, / -ʂ /, / -ʐ / (chữ viết: tr, s, r) là 3 phụ âm quặt lưỡi. Vd. “Trăng rất sáng”. Ba phụ âm quặt lưỡi nói trên là những phụ âm đặc trưng của phương ngữ Miền Trung và MiềnNam. Những người nói phương ngữ Miền Bắc, trong thực tế phát âm bình thường, không thể hiện được ba phụ âm này.

Một số bài viết hay về âm quặt lưỡi:

Tiếng người Hà Nội

thanglong.ictnews.vn/47198p1c26/tieng-nguoi-ha-noi.htm

“Sờ nặng” và “xờ nhẹ”

tin.soha.vn/bao/so_nang_va_xo_nhe-kPI85V2GH.htm

Ngày xưa đi học, cô giáo dạy văn bảo với cả lớp là ngôn ngữ ở từng vùng miền có lỗi theo vị trí địa lí. Đại loại là dân Bắc dính chương ở âm đầu: s/x. tr/ch, r/d/g, thậm chí có nơi còn nhầm n/l...dân Trung thì có vấn đề ở đoạn giữa, dân Nam lại ở đoạn đuôi. Mọi người xem có phải không nhé!!

Tớ chỉ nói sự thật thôi, đừng quăng dèp vô tớ a!!^^

(3) Hai câu thơ được nhắc đến trong truyện là của Vương Duy

SƠN CỬ THU MÍNH – Vương Duy

Không sơn tân vũ hậu,

Thiên khí vẫn lai thu.

Minh nguyệt từng lai chiếu,

Thanh tuyền thạch thượng lưu.

Trúc huyền qui cán nữ,

Liên động hạ ngư chu.

Tùy ý xuân phương yết,

Vương tôn tự khả lưu.

CẢNH Ở NÚI ĐÊM THU

Tạnh mưa núi tản mây mù

Chiều về lồng gió giao mùa thu qua

Rừng thông đắm ánh trăng ngà

Suối len lòng đá xa xăm vọng về

Bờ tre vọng tiếng gái quê

Thuyền về bến đỗ sóng đùa sen lay

Cỏ thơm nức ngập dấu giày

Làm lòng viễn khách chia tay ngập ngừng

11. (chương 4 - Phần 2)

Có một loại yêu, ai dám nói 4.2

Đến khi ăn xong bữa trưa, còn dạo qua một vòng nội thành, lúc Đỗ Vi Ngôn quay về khách sạn, nhân viên tổng đài gọi cô dừng lại: “Đỗ tiểu thư ạ?”

Đỗ Vi Ngôn đoán rằng hành lý đã được đưa tới, bước nhanh đến, nhưng cô nhân viên tươi cười chân thành, đưa cho cô một phong thư: “Đây là Giang tiên sinh ở phòng số 306 để lại.”

Đỗ Vi Ngôn hơi ngẩn ra, theo bản năng đưa tay nhận lấy: “Giang Luật Văn?”

“Đúng vậy.”

Lúc xoay người trở về phòng, cô không nhận được bèn bóc bì thư ra nhìn, thật ra bên trong cũng chỉ là một tờ giấy, nét chữ bút máy mạnh mẽ có lực: Sau khi trở về liên lạc với anh.

Đỗ Vi Ngôn sửng sốt, lập tức cười khỏ, anh cũng thật hiểu mình. Nhờ người chuyển giấy là cách thức rất nguyên thủy. Nhưng nếu mình không chủ động liên lạc với anh, sau này anh hỏi tới, nhân chứng vật chứng đủ cả, ngay cả cơ hội ngụy biện cũng chẳng có.

Cô đặt lại tờ giấy vào phong thư, còn nhét vào trong túi, lấy thẻ phòng ra mở cửa đi vào. Thứ đầu tiên nhìn thấy là vali hành lý màu đen đã đặt ngang bên cửa sổ. Kính hỉ lướt qua trong lòng, Đỗ Vi Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Nút bọc lạnh lót két một tiếng, cô không chú ý nhắc lên, nhưng chợt ngẩn người.

Chính giữa vali có đặt một chiếc giày thêu hoàn hảo, chỉ có một chiếc.

Màu đỏ vô cùng xinh đẹp vô cùng nóng bỏng, giống như hoa lựu đầu cành, chuỗi màu đỏ ấy tựa như nước chảy, bập bềnh trôi ra, khiến chiếc T-shirt màu xám ở bên dưới nhuộm lên sắc màu tương tự. Đế giày đóng rất dày, trên mặt giày là hoa văn hoa mẫu đơn tinh xảo, lá cây màu trắng tô điểm àu đỏ đến mức cực điểm này, cũng rực rỡ hẳn lên.

Nhìn chăm chú thật lâu, Đỗ Vi Ngôn chậm rãi ngồi trên mặt thảm, cởi cả ủng ngắn và tất ra, sau đó chậm rãi luồn chân trái vào trong chiếc giày ấy.

Không lớn không nhỏ, vừa vặn, dường như chiếc giày này trời sinh là vì cô mà làm ra.

Mu bàn chân trắng ngần, mặt giày gấm đỏ, sau khi đi vào, khuôn chân vô cùng xinh xắn, như là tiểu thư khuê các thời xưa.

Cánh cửa phía sau ken két một tiếng mở ra. Tiểu Lương bật đèn pha lên đi vào:“Ôi ôi, đã lấy hành lý về đây rồi?”

Đỗ Vi Ngôn đứng lên, một chân xỏ chiếc giày kia, còn chưa kịp cởi xuống:“À, ừ.”

Tiểu Lương liếc mắt lướt qua đã trông thấy, cười hỏi:“Đồ lưu niệm mua ở đâu thế? Giày thêu này rất đẹp.”

Đỗ Vi Ngôn cười cười, tránh nặng tìm nhẹ:“Mang từ nhà đi. Vốn là một đôi cơ. Về sau làm mất một chiếc bên chân phải rồi.” Cô cởi giày ra, hỏi Tiểu Lương:“Buổi tối không có việc gì chứ? Tổ muốn thoải mái đi dạo.”

Cô đến bên bàn tổng đài, do dự trong chốc lát, nhưng vẫn hỏi:“Phiền cô, cô có thể gọi điện thoại cho Giang tiên sinh ở phòng số 306 không?”

Đợi hồi lâu, cô nhân viên ấy nãy nói:“Thật có lỗi, hình như Giang tiên sinh không ở trong phòng.”

Đỗ Vi Ngôn thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn:“Không sao, cảm ơn cô.”

Thành phố Minh Võ là một ranh giới về địa lý và kinh tế của tỉnh Lâm Tú. Còn nằm ở hướng nam nữa, dân tộc thì tạp cư, địa hình càng thêm phức tạp, núi đồi tung hoành ngang dọc. Mà bên trong thành phố Minh Võ, đã được xem như là Hán tộc và các dân tộc tạp cư, khu dân cư nhỏ, phong cách văn hóa cũng riêng biệt.

Khách sạn mà Đỗ Vi Ngôn ở đặt tại khu phố cổ, đường cũng không rộng, phần lớn là rải đá vụn mà thành, ngay cả nhà cửa hai bên cũng xây từ đá, ban đêm thế này có sự tĩnh mịch khác biệt.

Cô đi một lúc, chợt trông thấy một cửa tiệm ở đằng trước, ánh đèn màu cam, vàng sáng bao trùm khiến cả khu ấy mang theo cảm giác ấm áp sắc vàng, còn có những thanh âm râm ran râm ran truyền ra, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Tiếng ti trúc quản huyền(1), tiếng nữ nhân ngâm xướng, đang chậm rãi, trong trẻo mà lạnh lùng tràn ra trên phố, tựa như du khách đang đi trên vùng quê hoang vắng, chợt phát hiện ra một đóa hoa bừng nở tốt tươi.

Đỗ Vi Ngôn bước nhanh hơn về phía đó. Cô biết đây là một loại hí khúc đặc biệt ở nơi đây, cũng coi như là một loại na diễn(2), trong lần khai phá du lịch văn hóa này, loại hí khúc ấy cũng là một hạng mục trọng điểm cần phải khảo sát.

Thì ra là một tiệm trà, Đỗ Vi Ngôn tìm một bàn vuông trong góc ngồi ổn thỏa, góc độ không tệ, có thể thấy sân khấu nho nhỏ kia rất rõ ràng.

Nhân viên phục vụ lạnh lợi đã từ một bên lách tới, dùng tiếng phổ thông nhưng đặc sệt tiếng địa phương hỏi: “Cô muốn uống gì?”

Đỗ Vi Ngôn chưa kịp mở miệng, đã có giọng nam êm tai thay cô trả lời: “Hai chén trà bát bảo.”

Phần lớn ánh đèn tập trung trên sân khấu, ánh sáng trong tiệm trà có chút mịt mờ, bóng người lay động, càng mơ hồ không rõ. Chỉ có gương mặt Giang Luật Văn gần ngay trước mắt, ánh mắt hồ hững lưu chuyển ý cười: “Anh từ khách sạn đuổi theo ra đến ngoài, trong nháy mắt đã không thấy em. Còn tưởng là em chạy mất.”

Người phụ nữ trên sân khấu đeo mặt nạ, xem chừng tuổi cũng không còn trẻ, thân hình hơi mập mạp, thanh âm cũng không thể nói là ngọt, vừa lúc tiếp lấy câu nói kia của Giang Luật Văn, chậm rãi xướng lên.

Đỗ Vi Ngôn hướng về phía anh cười cười, dùng tay ra hiệu “Xuyt”, bắt đầu hết sức chuyên chú xem diễn.

Người phụ nữ mặc áo dài trong tay cầm một chiếc giày, cùng người đàn ông kia ôm nhau, xem ra cảnh tượng này là đang khóc lóc ghen ngào.

Người đàn ông và người phụ nữ trên sân khấu đều đã quá trung niên, đeo mặt nạ với những nét vẽ thô kệch, càng chẳng có một chút quan hệ gì với xuất chúng cả, ca từ na diễn cũng không trầm bổng đẹp đẽ bằng Việt kịch(3) còn khúc, đa phần đối thoại bằng tiếng địa phương dân gian, đơn giản dễ hiểu.

Một màn kia dài đằng đẵng, mà lại giống như ngắn ngủi. Đường như cô đang chìm đắm trong suy tư và hồi tưởng, đến nỗi những biến hóa quanh mình, đột nhiên bị cô gạt qua một bên.

Đỗ Vi Ngôn chuyên chú nhìn, chẳng mấy chốc trên sân khấu đã không có một bóng người. Mà trong tiệm trà, thanh âm của khách xem lại vang lên, xôn xao xôn xao, giống như tiếng gió chợt nổi. Khi cô dời tầm mắt, dường như đã qua rất lâu rồi, Đỗ Vi Ngôn chậm rãi bóc vỏ một viên lạc trong khay đựng trái cây trước mặt, không hề vội vã rời đi.

Ngón tay thon dài của Giang Luật Văn nhẹ nhàng gõ lên mép bàn, cuối cùng nhẹ giọng hỏi cô: “Vở diễn kia..... Diễn cái gì thế?”

Đỗ Vi Ngôn mím mím môi, không nhìn anh, nhưng phì một tiếng, bật cười.

Giang Luật Văn không nhin được nữa, chân mày hơi nhíu, cười khê, bảo: “Em biết anh nghe không hiểu mà.”

Đỗ Vi Ngôn nhìn anh, anh ngồi ở một bên khác của bàn vuông, mày rậm cong lên, nhưng trong mắt đầy mắt lại lộ ra ý cười và vẻ bất đắc dĩ .

“Câu chuyện này ấy mà, thật ra có liên quan đến một phong tục.” Đỗ Vi Ngôn một tay chống má, thông thông thả thả nói, “Bọn mình về đi, trên đường về em nói cho anh nghe.”

Trên đường nhỏ dài vắng vẻ, dường như chỉ có bóng dáng hai người bọn họ. Ánh sao, ánh trăng, giữa ánh sáng lan tỏa, bóng người kéo ra thật dài về phía trước.

“Thực ra tín ngưỡng Linh Vương Hắc Cửu được truyền đến từ phía bên kia Hồng Ngọc. Một đôi trai gái, chỉ cần yêu nhau, có thể đến chỗ Linh Vương thề non hẹn biển, sau đó một người trong họ để lại một chiếc giấy trong miếu Linh Vương. Như vậy, nếu người ấy thay lòng đổi dạ chạy trốn, Linh Vương sẽ dựa vào chiếc giấy đó, tìm kẻ thay lòng ấy về.”

“Vở diễn kia chính là kể về câu chuyện này. Cô gái ấy bị cường hào cướp đi, nam chính liền cầu xin Linh Vương giúp đỡ, cứu cô gái về.”

Giang Luật Văn lặng im trong chốc lát, hỏi băng quơ: “Miếu Linh Vương có thật không?”

Đỗ Vi Ngôn khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu đi một đoạn, mới chậm rãi nói: “Anh nói xem?”

“Chắc là không có đâu.” Giang Luật Văn vỗ vỗ đầu cô, “Anh nghĩ, khả năng cao hơn cả chắc hẳn là thế này. Trước đây Minh Võ nghèo, có mua rất nhiều nòng dậu. Để những cô gái ấy không chạy trốn, dân bản xứ mới thêu dệt lên chuyện này để hù người.”

Giang Luật Văn nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói điềm tĩnh nhưng không mất đi sự dịu dàng, “Em thấy thế nào?”

Đỗ Vi Ngôn lắc đầu, chậm rãi nghiền ngẫm phân tích của anh, thật lâu sau, mới thở dài: “Phân tích của anh, thật là làm hỏng cả phong cảnh.” Lại bật cười thành tiếng, “Giang tiên sinh, chuyên ngành của anh, lẽ nào là trinh thám học?”

Giang Luật Văn khẽ cười: “Vi Ngôn, em cũng là người làm công tác khoa học, lẽ nào lại tin vào thứ như thế?”

Vài tiếng côn trùng rí rả kêu vang, đất trời tĩnh khiết.

“Thật ra những thứ ấy, khi chưa có sự bác bỏ hoàn toàn chắc chắn.....Em cũng không biết là nên làm ngơ, hay là nên tin chắc mà chẳng hoài nghi.”

Thanh âm của cô thật mờ mịt, lan truyền trong không gian rộng lớn như vậy, tựa như khói nhẹ tản ra trên bình nguyên mênh mông, cuối cùng mềm mại như có như không, dần dần mất tăm mất tích.

Thời điểm gần chín giờ, đối với thành phố nhỏ tĩnh mịch mà an tường này, Đỗ Vi Ngôn đã được coi là người về muộn. Cô và Giang Luật Văn chào tạm biệt trong thang máy, lúc lướt qua nhau, cô nhận ra dường như anh muốn nói rồi lại thôi.

“Vi Ngôn.....”

Khi cửa thang máy sắp khép lại, Giang Luật Văn bỗng nhiên vươn tay, cánh cửa bị ngăn cản, lại chậm rãi hướng về hai phía mở ra.

“Dạ?” Nơi Đỗ Vi Ngôn đứng cách anh khoảng một cánh tay, “Sao vậy?”

“Anh muốn em biết, không phải anh vô duyên vô cớ quay về tìm em.” Anh ngừng một chút, “Anh đã ly hôn rồi.”

Chú thích:

(1)Ti: chỉ nhạc cụ dây, Trúc: chỉ nhạc cụ ống, thổi.

Quản: ống, huyền: dây.

- (2) : Na diễn = hoạt động cúng tế rước thần, đuổi tà + hí kịch, văn hóa tôn giáo + nghệ thuật dân gian.
- (3) : Việt kịch (một loại ca kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang, Trung Quốc)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-loai-yeu-ai-dam-noi>